

THOREGON

87

Perry Rhodan 1886

Susan Schwarzová

PO APOKALYPSE

Přeložil Jiří Podbrdský

i.

Terrania, 12. října 1289 NGL

„Mimi, utíkej!“ Darena Sarová chvatně vyskočila na nohy, popadla dceru za ruku a táhla ji za sebou.

Pozemšťanka zrovna zaslechla rachot chřeše. Nejprve doufala, že stroj přeletí někde dál, jenže hukot motoru se blížil k nim. V tu ránu zapomněla na bolesti a únavu.

Mají nás tu jako 'na talíři, vynadala si v duchu.

Sedly si tu opravdu jen na chvíli, aby si

trochu vydechly. Dařena měla v úmyslu zamířit rovnou k nejbližšímu únikovému shromaždišti, jak se dohodla s Kolenem. Proč jim nebylo dopřáno ani těch několik málo vteřin odpočinku?

„Možná budeme mít štěstí,“ křikla na Mimi, aby ji uklidnila.

„Jsem tak unavená, mami,“ zakňourala holčička. „Říkala jsi přece, že si smím na chvíli odpočinout...“

„Mimi, prosím, vzpamatuj se!“ vykřikla Dařena Sarová energicky a hrubě přitáhla dcerku k sobě. Pohledem pátrala po obloze ozářené požáry. Vmžiku objevila praporec černého kouře ve výši asi čtyřiceti me-

tru- Byl od nich vzdálen ještě několik set metru.

Ještěže je jenom jeden, blesklo jí hlavou. Nedokázala ale oklamat sebe samu, nepřestala se bát. Chřeš mířil zcela jasně k nim. Jakmile je Džerro uvidí, bude s nimi amen.

Dařena se rozběhla po zničených dopravníkových pásech k ještě stojícím troskám zdí, v nichž se chtěla s dcerkou ukrýt. Co chvíli se ohlížela přes rameno a zakrátko uviděla před ohonem černého dýmu světlý bod - chřeš.

Neotáčí se. neotáčí se!!! Že by nás už objevil? Kolik nám ještě zbývá Času?

Tady na kraji ulice se sice mohly trochu krýt, o to hůř se jim však běželo. Zatímco se prosmýkávaly mezi troskami, Dařena Sarová ustavičně pátrala, kde by se mohly schovat.

Džerro začal s chřešem pomalu klesat. Dařena pustila Miminu ruku, vyzvedla holčičku na převržený sloup a přikázala jí, aby se svezla na druhou stranu a Čekala. Potom naskočila na sloup sama a zatínajíc prsty do škvír a trhlín se pracně vyškrábala nahoru. Každou chvíli čekala, že ji zatomizují paprsky dezintegrátoru.

Konečně vylezla na sloup, žuchla dolů na druhé straně, popadla Mimi za ruku a ve stínu sloupu se rozběhla na druhou stranu ulice. Dcerka klopýtala za ní. „Mami...“ zakňourala Mimi.

„Bud' zticha a Šetři si dech',“ sykla Dařena skoro hystericky.

Utíkaly dál. Rachot stroje byl už ohlušující a Pozemšťanka jen doufala, že si jich Džerro stále ještě nevšiml. Zatím se zdálo, že jen pročešává se svým chřešem okolí. Přestal klesat a zrychlil.

Jinak nebyl nablízku nikdo, z rozvalin rozbombardované budovy se nevynořila žádná pomocná ruka a nepozvala je dál do spásného bludiště podzemní dráhy. To se rozprostíralo pod celým městem. Dařena ale zatím neobjevila ani jeden vchod. Netušila

ani, zda se právě tady podzemka nezbortí-la.

Zdálky uslyšela bitevní vřavu. Boje v ostatních Čtvrtích města zuřily stále ještě naplno.

Dařena Sarová přiměla Mimi, aby s ní přelezla nejbližší hromadu sutin, a doufala, že se za ní objeví škvíra ve zborcených zdech, do které by mohly zalézt. Všechny otvory ale byly buď malé, nebo hrozilo nebezpečí, že se každou chvíli sesunou bloky panelů.

•v ^ ^

„Mami, podívej!“ vykřikla Mimi. Zatahala matku za ruku a vzrušeně jí ukazovala k místu, kde ležel vedle velké hromady sutin zřícený aerobus.

Dařena si ho předtím nevšimla. Měly k němu asi Šedesát metrů. Zbývala jim nepatrná naděje, i když přece jen...

„Honem!“ zašeptala bezděčně, jako by se bála, že je Džerro uslyší.

Mimi tak jako tak pochopila. Vytrhla se matce a rozběhla se hbitě jako lasička mezi trosky. Naděje na záchranu jako by jí dodávala křídla, všechna únava z ní rázem spadla.

Dařena utíkala za ní, jak nejrychleji dovedla. Z aerobusu toho mnoho nezbylo, podařilo se jim alespoň vtěsnat mezi sedadla a doufaly, že Džerro nepřistane a ne-pročeše okolí důkladně. A ještě něco posilovalo jejich naději, i když to melo v sobě určitý morbidní nádech. V aerobusu i v jeho okolí leželo několik mrtvol. Mimi sebou zprvu trhla, když je spatřila, ale pak si odhodlaně vlezla mezi ně. Od nebožtíků jim nehrozilo žádné nebezpečí, a když se vmíchaly mezi ně, měly větší šanci, že nebudou objeveny.

Mimi si zalezla mezi sedadla v prostřední části aerobusu a Dařena se vmáčkla do těsného prostoru k ní. „Bud' zticha jako

pěna," varovala tiše dcerku. „Když nás zatím neobjevil, mohly bychom to zvládnout..."

^ A ^

Hukot chřeše se neodvratně blížil. Dařena Sarová cítila, jak se jí do paže bolestivě zarývají Miminy útlé prstíky.

„Přece jen nás zahlídl...," špitla holčička.

„Bud' zticha!" sykla její matka a lehce do ní šťouchla.

Mimi jako by se vtěsnila do mezery mezi sedadly ještě víc a v Černých očkách měla čirý strach. Také Dařena neměla daleko k panice a musela se držet vší silou, aby nevyskočila a neutíkala - Jedno kam, prostě pryč odsud. Toto nutkání se zvyšovalo spolu s randálem blížícího se stroje. Dařena měla dojem, jako kdyby už cítila smradlavé spaliny.

Zase klesá k zemi, pomyslela si **zoufale,** **dohry bože,** **on se snáší přímo na nás' Zavřela.** **oči a přiměla se pomalu počítat do deseti.** **Nesměla se poddávat strachu,** **musela si zachovat soudnost. Doufala, že Mimi nevyvede žádnou hloupost. Když šmátrala rukou po dcerce, zjistila,** jak se jí ruka třese. **Nedej na sobě znát, jak se bojíš.' zaříkávala se v duchu.**

Jak ale měla zarazit onen třas? Stejně jako Mimi před chvilkou i Dařena nyní zaťala prsty do dceřiných šátečků a přitáhla si holčičku k sobě.

Chřeš zpomaloval. Vzápětí Džerro vy- pnul přídatný přístroj, který měl na svědomí rachot a kouř. Přeradil na gravopohon a sunul se s chřešem skoro neslyšně nanejvýš v pětimetrové výšce těsně podél rozvalin. Dařena si nemohla pomoci, zvedla hlavu a kradmo pohlédla na Džerra. Dovádělo ji k šílenství, že nevěděla, co se děje kolem ní, a byla pevně rozhodnuta podívat se do tváře třeba smrti.

Určitě nás viděl, jinak by tudy nepřelétal tak pomalu, pomyslela si v návalu hrůzy. Zvedla opatrně hlavu, ale jen tak, aby viděla úzkými Škvírami v rozervaných sedadlech.

Džerro měl na sobě těžkou výstroj a na hlavě Černou uzavřenou přilbu; jen vpředu nahoře měl otvor pro rovný roh dlouhý asi třicet centimetrů. Otáčel mohutnou lebkou na krátkém krku doprava doleva. Když se Dařené zdálo, že zamířil čelním rohem přímo na ni, mimoděk sebou trhla a přikrčila se.

Teame docela určitě viděl, napadlo ji. Zatajila dech. Rohatec Je už dozajista dávno zaměřil a teď si s nimi pohrává jen tak pro zábavu.

Chřeš pomalu přeletěl nad nimi. Mimi se třásla jako malý ratlíček. Dařena nebyla rozťresenou rukou schopna ani malou pohladit. Připadalo jí to, že se spolu s nimi rozklepal celý aerobus, a měla strach, že je to prozradí.

Najednou jí bylo všechno úplně jedno. Rozžehnila se se životem a čekala trpně, až demoličník umístěný na trupu chřeše promění aerobus i je v jeden roztavený slitek. I kdyby chtěla, nebyla by schopna v té chvíli vyskočit a utéct. Byla zcela ochrnutá hrůzou a Čekáním na smrt. A Mimi se klepala tak, že by také zřejmě stěží dokázala běžet.

Vtom chřeš zničehonic zrychlil a začal se s obrovským randálem a ocasem černého kouře za sebou vzdalovat.

Dařena sykavě vydechla. Nevěřicně naslouchala vzdalujícímu se hřmění.

„Mami," zašeptala Mimi rozčileně. „Přece jen jsme to dokázaly! Nevšiml si nás!" Vyhrabala se ze Škvíry, celá rozzářená, a pokusila se matku odstrčit.

„Pust' mě!" škemrala. „Chci se podívat, jak odlétá pryč!"

Stále ještě zkoprnlá Dařena poslušně dcerce uhnula. Opřela se o sedadlo, zvráti-

la hlavu dozadu a zavřela oči. Pořád ještě se celá klepala. Vyčerpané, zraněné tělo jí hrozně bolelo. Chtělo se jí zvracet. ,

„Mimi,“ zamumlala. „Nechod’ k oknům, Mimi. Koukej se zase schovat!“

„Ne, musíme dál!“ namítla holčička vzdorně. „Tady nejsme v bezpečí! A táta se možná už vrátil.“ Protáhla se do zadní části aerobusu a vykřikla vítězoslavně: „Vidím ještě docela malíčky ocásek kouře!“

„Mimi, vrať se!“ přikázala Dařena dcerce. Zápasila s bolestí. Stále ještě nebyly z nejhoršího venku. Potřebovala aspoň několik málo minut, aby se zotavila, a pak musely dá. Mimi měla pravdu, tohle místo nebylo dobré.

Vtom se znovu ozvalo děsivé hřmění.

^^^

„Mimi!“ zaječela Dařena a ihned si vyděšeně zakryla ústa. Přece jen nás zaměřil a teď se vrací. Chce nás vyplašit a pak nás odpráskne jako lovnou zvěř. Jen si s’námi hraje!

Dařeně Sarové bylo na omdlení. Nový šok ji málem připravil o vědomí. Strach se , vrátil, ochromující a pulzující, tatam byla jakákoli naděje.

Mimi sebou trhla už při prvním zahřmění a vmáčkla se do kouta.

Džerro si tentokrát nedal tak načas a nevypnul přídatný přístroj. S neskutečným randálem a oblaky dýmu za sebou kroužil nad vrakem aerobusu.

Mimi jektala vyděšeně zuby a Dařena jí zakryla pusou dlaní. Doufala, zeje nezaměřil, protože zatím ještě nevystřelil. Možná ho přelstí i podruhé, když se budou chovat naprosto tichounce.

Ale ne. Džerro si s nimi prostě hrůzným způsobem pohrával. Třeba odletí ještě jednou a pak se zase stejně rychle vrátí. A bude to dělat tak dlouho, dokud ho to bude bavit. Nebo dokud Dařena neztratí nervy. Matka

s dcerou nemohly vůbec nic dělat, byly mu vydané napospas.

Mimi se třásla po celém těle a kňučela čím dál hlasitěji. Předtím se vzpamatovala ze setkání s Džerrem poměrně rychle, nyní se ale zdálo, že to nezvládne. Dařena byla pevně rozhodnuta se pro svou dceru obětovat. Třeba by j i mohla zachránit, kdyby prostě vyběhla ze skrýše. Jenže si nebyla jista, že Mimi nepoběží za ní! Natáhla si nohy a hýbala jimi, aby si v nich rozproudila krev.

„Mami...,“ vzlykla Mimi a Dařena jí znovu zacpala pusou rukou. Sklonila se k dcerce a pošeptala jí: „Mimi, musíš být statečná! Já vyběhnu ven, jen tak máme šanci. Ať udělám cokoli, ty zůstaň tady a počkej, až Džerro zmizí, ano? Slib mi to!“

Holčička zavrtěla pomalu hlavou, ale mlčela jako zařezaná.

„Myslím to vážně, zlatíčko. Musíme se rozdělit, jinak to nedokážeme. Nestarej se o mě a počkej tady. A až se přesvědčíš, že je Čistý vzduch, Jdi hledat tatínka. Slib mi, že mě poslechněš. Mimi!“

Dívinka se třásla jako osika a v očích měla zmučený výraz. Nakonec váhavě přikývla.

Než však Dařena vstala a vyběhla ven, stalo se něco jiného. Rachot chřeše náhle přehlušil ječivý lidský hlas. *Další oběť?* pomyslela si udiveně. Natáhla krk a uviděla, jak z úzké Škvíry pod zborceným panelem naproti aerobusu vystřelil šedovlasý muž a s křikem uháněl pryč.

Předtím na sebe neupozornil po celou dobu, co Dařena a Mimi hledaly skrýš. A teď ztratil nervy, když nad ním Džerro kroužil, neustále zpomaluje let a klesaje vždy o jeden metr níž. Zazmatkoval o vteřinu nebo dvě dřív, než stačila Dařena vyběhnout z aerobusu a strhnout na sebe Džerrovu pozornost.

Pozemšťanka neztrácela Čas. Vytáhla dcerku rychle zpod sedadel a sykla: „Honem, musíme pryč, dokud si Džerro všímá jeho!“

Vzápětí proskočily rozbitým oknem a hnaly se po hromadě sutě pryč.

Stařec se mezitím **řítíl bezhlavě po druhé straně ulice a řval jako smyslů zbavený**. Džerho nad ním několikrát **zakroužil a štvaná oběť** se **nakonec** zastavila. **Vmžiku na ni spadla energetická síť**.

Dařena Sarová táhla Mimi opačným směrem a bylo jí jedno, jestli se trosky sesunou, nebo ne. Když objevila skulinu mezi nimi, strčila do ní bez váhání dcerku a vlezla si za ní. Zoufale přidržovala oběma rukama těžkou desku, která se nad nimi klenula a povážlivě se kývala. Jen se tím šalebně uklidňovala, v koutku duše si dobře uvědomovala, že by takovou tíhu stejně neunesla.

Stařec se třepetal v síti a hystericky ječel, zatímco chřeš pomalu nabíral výšku. Zanedlouho zrychlil a hnál se nad ulicí. Dařena zajatce neslyšela, viděla ale, Jak i nadále mamě bojuje s energetickou klecí. Konečně stroj zmizel i se svým břemenem.

Pozemšťanka si všimla, jak se opodál sesouvá kus zlomené desky. Zděšeně přiskočila k Mimi, popadla ji za ruku a odtáhla jí právě včas, než se blok panelů zřítíl docela. Létały kolem nich kusy betonu a odštěpky kamení a ony jen zázrakem unikly nejhoršímu- Dařena se zvedla, vzala dítě do náruče a odklopýtala o několik metrů dál. Tam se zhroutila. Mimi na ni zírala a OČÍ měla rozšířené děsem. Otevřela pusou, ale nevypravila z ní ani hlásku.

„My... my to dokážeme,” vykoktala ze sebe chraptivě její matka. Hlodala v ní nesnesitelná bolest a srdce jí divoce tepalo. Zdálo se, že uslyšela příšerný hřmot a bylo jí jasné, že jejich čas se naplnil. Vstala, zavrávala, vzala Mimi za ruku a zachrčela: „Pojď, musíme dál... za Kolenem.”

2. Kalkata, nonžská stavba

Bré Tsinga měla občas sto chutí popadnout Genhereda ZenŠe Meveda za krk a pořádně s ním zatřást. Žena z lidského rodu a Nonggo byli v kalkatském faktorovém elementu jediné živé bytosti a cizinec Jí šel Jednoduše na nervy.

Přirozeně se ovládla. Zaprvé by to byla od talentované mladé ženy s dvěma doktoráty nanejvýš neprofesionální reakce a za-druhé by nadmíru tenkého a křehkého tvora rozbila na tisíc kousků, kdyby použila násilí. Musela se tedy zbavit frustrace jinak:

Hodila na sebe Černou tréninkovou soupravu a běhala po chodbách.

Mohutná stavba, která se materializovala výměnou za kalkatskou Čtvrť, skýtala dostatek příležitostí k joggingu. Její základy tvořily nepravidelný Čtyřúhelník, jehož nejdelší strana měřila 2,4 kilometru a směřovala od jihozápadu na severovýchod a nejkratší strana 1,7 kilometru a táhla se od jihovýchodu k severozápadu.

Bré Tsinga si mohla běh ještě ztížit tím, že po každých pěti stech metrech vyběhla po jedné ze šroubovitých ramp nahoru na terasové poschodí, jichž bylo celkem sedm. Každé z nich bylo vysoké asi dvacet metrů a musela proto překonávat vsutku strmé stoupání.

Jediná nevýhoda spočívala v tom, že všechny stěny byly obloženy odolným plátem v barvě terakoty. Nejenže to působilo nudně, zpočátku Jí to také velmi ztěžovalo orientaci.

Když psycholožka poprvé vyběhla až na nejvyšší poschodí, našla sice snadno cestu zpátky dolů, pak ale zabloudila ve spleti pravouhly se křižujícími spojovacími chodbami. Konečně objevila jeden z dvaceti tří vchodů a podařilo se jí opustit budovu. Tyto vchody se nedaly rozeznat pouhým okem,

protože byly vyplněny energetickými poli stejné barvy jako zdi. Bylo možné jimi bez zábran projít. Jen při tom lehce svědilo po těle.

Bré si vchody očíslovala: Brána 1 se nacházela přímo u jejího obytného kontejneru.

Při svém prvním tréninku proběhla bránou 18, a tak jí nezbylo než obejít celou budovu, aby se dostala „domu“. Zem byla prostá jakékoli vegetace a pokrývala ji pružná šedivá plastová vrstva.

Po tomto namáhavém výletu se příště pohybovala po chodbách opatrněji a postupně se seznamovala s celým komplexem. A také hledala něco, co by vytrhlo Genhereda z jeho netečnosti.

Lokátory prokázaly, že budova má samostatný zdroj energie, rozsáhlá automatická zařízení jsou nepoškozená a pracují v Jakémsi pohotovostním režimu. Když se objevili lidé, nespustil se žádný poplach a nestalo se ani nic jiného. Raději nezkoušeli uvést zařízení do plného provozu. Po explozi Tvrzí bylo katastrof už dost a dost.

Genhered bohužel nebyl schopen nastartovat systémy. Jako vedoucí projektu a jediný odpovědný tvor za Heliotskou tvrz ve Sluneční soustavě měl sice postavení vysoce kvalifikovaného Nongga - ale to byla minulost. Poté, co ho Zygonod a Galtarrad odvrhli, se zdálo, že nejen ztratil paměť, ale také veškerou chuť žít.

„Genherede, nechceš mi pomoci?“ zeptala se ho jednou Bré Tsinga, když si zrovna promítala hologram jednoho výřezu budovy. „Podívej, podle tohoto obrázku by stropy mezi jednotlivými chodbami měly mít tloušťku dvacet metrů, jenže jsou jenom osmimetrové. Chápeš, co tím myslím?“

Nonggo se zahleděl tupě na hologram a pak lhostejně odpověděl: „Prostě jsou tam dutiny.“

„Není to pozoruhodné?“

„Ne, proč? Ukládají se tam přístroje.“

„To se jen domníváš, nebo to vis?“

Genhered naklonil hlavu mímě ke straně. Bylo to kupodivu zcela lidské gesto, muselo mít ale úplně jiný význam. Psycholožka je často vídala také u jiných Nonggů i ve chvílích, kdy se, z lidského hlediska, vůbec nehodilo k dané situaci.

„Myslím, že to vím,“ připustil vypuzený Nonggo svým matoucím způsobem. „Nedokážu si přesně vzpomenout, je to spíš takový... pocit.“

„Myslíš, že se ti povede najít přístup k těm přístrojům?“ zeptala se ho Bré Tsinga s nadějí v hlase.

„Ne.“ Genhered znovu naklonil hlavu ke straně a netečně se odmlčel.

Psycholožce nezbylo nic jiného, než ho nechat nějaký čas na pokoji. Nemělo smysl něco mu vnucovat, jen to zhoršovalo jeho uzavřenost. Konec konců sám jednou prohlásil, že mu „vzali všechno, kvůli čemu stojí za to žít.“

Jen kdyby se jí povedlo zjistit, co znamená ono „všechno“!

^ A ^

Špatné bylo, že jí jako by zcela otupěly empatické smysly. Bré se do Genhereda nedokázala vcítit. Zdálo se totiž, že Nonggo nevnímá nic kromě apatického smutku a ani příliš nepřemýšlí. Kosmopsycholožku to dohánělo k šílenství.

Od nejútlejšího dětství byla zvyklá přijímat z okolí emoční vlny srovnatelné s pod-prahovým šuměním. Když pracovala v přímém styku s živými bytostmi, zachytávala city a patřičně je reflektovala - pozitivně tak ovlivňovala zvířata a uklidňovala inteligentní tvory. Odstraňovala napětí a vytvářela atmosféru přátelského pochopení.

Její schopnost způsobila průlom u He-reachů a přispěla k dorozumění s Nonggy.

Nyní ale Bré **Tsingu** obklopoval svět **ticha**. Byla docísta **sama, dobrovolně izolo-**

váná **od** ostatních jen s vyvrženým Nonggem, a nebyla schopna od něj nic přijímat. Stále znovu se pokoušela k němu proniknout a nastavovala Jeho směrem svá „tykadla“. Nevnímala ale nic.

^ A ^

Na příkaz Cistola Khana jí přistavili uvnitř faktorové bariéry ve vzdálenosti asi sto metrů od brány 1 obytnou buňku, v níž mohla pohodlně strávit několik dní. V místnosti, jež jí sloužila jako ložnice a pracovna zároveň, měla syntronovou přípojku s trivideem, takže měla alespoň informace o tom, co se děje „venku“.

Abyste měli radiové spojení i přes bariéru, natáhl robot v posledních dnech k jejímu dočasnému příbytku starobylý kabel, který končil ve speciálně zřízené trivideové a radiové stanici poblíž bariéry. Bré vlastně ani nevěděla, má-li jí taková pozornost lichotit.

Jaké ale přijala zprávy! Obrovské město bylo dobyto tak říkajíc mávnutím ruky. Vyšilače měly přirozeně po ruce nejčerstvější informace a Bré se dělalo téměř zle z nechtutností, které byly zobrazovány z šílené touhy po senzaci a honby za sledovaností. Proto zapínala většinou jen souhrnné zprávy a jinak se soustředila na analýzu svých pracovních poznámek.

Genhered se mezitím ploužil jako křehký stín chodbami stavby a také v nich přespával. Bré ho musela krmit koncentrovanou stravou, protože ho nedokázala přimět, aby pravidelně a dostatečně jedl. Nonggo lhostejně polykal kašovitou břečku bez chuti a bez zápachu a nijak si nestěžoval.

^ A ^

„Ano, co je?“ ohlásila se kosmopsycholožka zlostně, když se v hologramu objevil mladý pracovník LSP. Právě byla zabraná

do analýzy. „Mám práci, tak to, prosím, vezmi stručně!“ vybídla ho podrážděně.

„Promiň, ale zase jsme dostali tři hlášení,“ řekl omluvně mladík. „Tri různé trivideové stanice by s tebou chtěly udělat rozhovor. Jde Jim o to, abys okomentovala současnou situaci na Zemi.“

Bré Tsinga si pohrdlivě odfrkla a vybuchla: „Jako bychom neměli žádné jiné problémy! Nejspíš taky požádali o rozhovor taku Fellokka, co?“

„To se dá předpokládat,“ uchechtl se mladík. „Přirozeně jsem je tvým jménem odmítl a zatajil jsem jim, kde momentálně jsi; přesto považuji za svou povinnost tě o tom informovat. Vůbec jim nešlo do hlavy, že by tě nepřesvědčila ani výše honoráře.“

Když psycholožka uslyšela částku, vykulila oči. „Díky,“ zavrčela. „Příště mě s tím ale neotravuj.“ Odpojila se, rozvalila se v křesle a rozchechtala se. Neznělo to ale zrovna vesele. Tom Glancy jí jednou z legrace řekl, že z ní bude „spasitelka Galaxie“, když půjde i nadále tak horlivě za svou kariérou. Od zničení Goeddy a Tol kandů jí byl připisován jeden zázračný skutek za druhým a všichni čekali, že prokáže svého nadpřirozeného génia i v případě Džerrů.

Bré Tsinga si vzpomněla na Cistola Khana. Dovedla si představit, že komisař LSP v těchto dnech ani nezamhouří oka. Zatím se jí ještě neohlásil. Chápala to, i když se jí to trochu dotýkalo. Poté, co vypracovala střízlivou analýzu Nonggu, pro něj přestala být hrdinkou a dával jasně najevo své zklamání.

O to důležitější bylo, aby se konečně dostala dál s Genheredem.

Zatímco si ohřívala oběd, sledovala zpravodajský kanál.

„...obdrželi jsme právě zprávu, že boje byly prakticky zastaveny a Džerrové ustupují,“ oznamovala vzrušená hlasatelka. „Cistolo Khan povolal do Terrania City početné záchranné a hasičské oddíly.“

Zatím si nikdo nedovede vysvětlit tento překvapivý obrat, protože dosud nebylo navázáno spojení s džerrským. takou Fel-loktem. Neproběhla dosud ani mírová jednání."

"Co se tam stalo?" vykřikla Bré Tsinga.
„Proč toho kručí nechali?"

3.

Terrania, po 14.00

Náhle nad nimi přehřměl maximální rychlostí šourcht. Mimi se vrhla vyděšeně k zemi. Stroj však letěl příliš rychle, než aby pilot byl schopen zachytit tak nepatrné cíle. Po dvou vteřinách zmizela Mimi rachotící pevnost z dohledu, aniž za sebou zanechala obvyklé dílo kzázy. Dívka se zaraženě vyškrábala na nohy.

„Žůstaň ve své skrýši a chovej se jako myška, Mimi!" sykla za ní její matka.

„Nic **nám přece** neudělali...," **zamumlala** holčička. **Snázila se pochopit, co se zrovna stalo.**

Ještě před několika málo okamžiky naslouchaly ohlušujícímu rachotu boje. Mimi doznávaly v hlavě stále ještě zoufalé výkřiky raněných, zajatců a umírajících. Bylo jisté, zeji budou provázet po zbytek života ve snech i v bdělém stavu. Nyní však zavládlo až přízračné ticho. Mimin fluoreskující chronometr ukazoval několik minut po čtrnácté hodině.

„Měla jsi to vidět, mami," řekla holčička matce za sebou.

„Ne tak nahlas, dítě," vyjekla zděšeně Dařena Sarová.

„Ale je to pravda! Všichni odletěli pryč! Je po všem!" Dívka ustoupila, když se její matka zvedla a přešla vedle ní.

Oči Dařeny Sarové byly podlité krví a obličej měla zkřivený bolestí. „Opravdu...," vyhrkla a náhle zapomněla na všechna

muka, když viděla, **že** se stalo cosi neuvěřitelného. Netrvalo ale dlouho a znovu ji přemohlo vyčerpání. Zkřivila obličej a přitiskla si pravačku na nouzové obvázanou ránu, která jí zela na boku. Mezi prsty jí kapala tmavá krev.

„Teď bychom konečně mohly najít tatínka, mami," naléhala Mimi. Před měsícem jí bylo dvanáct let. Poslední dva dny Jako by jí přidaly další roky.

„Nebud' blážínek, dítě, určitě se každou chvíli vrátí," namítla matka. „Kolikrát UŽ jsme doufaly a mamě..."

„Copak neslyšíš, jak je najednou ticho?" Mimi naklonila hlavu ke straně a napjatě poslouchala. Potom zprudka pokývla hlavou a dodala: „Už se nikde nebojuje. Musíme pryč!" Pohlédla prosebně na Dařenu, ta však mlčela.

^ A -i-

Zpočátku, v prvních dvou hodinách, Mimi ještě křičela a dělalo se jí zle. Ještě nikdy v životě neviděla tak hrůzostrašné věci. A nejhorší bylo, že se báli a byli bezmocní i její rodiče, pro které dosud nebylo nic nemožné. Nemohli bojovat proti Džerrům ani před nimi chránit ostatní.

Přestala křičet, když hrůza nepominula ani v dalších hodinách. Neděsila se už **každé kapky krve**. Jen **když se k ní dostali Džerrové příliš blízko, téměř nebyla schopna opanovat svůj strach.**

Mimi **byla chytré dítě; byla poměrně velká na svůj věk a dobře trénovaná.**

Poté, co Dařenu těžce zranil na boku pa-prsek, vydal se Mimin otec sehnat léky nebo alespoň něco na ztlumení bolesti. Dařena za ním křičela, že to nemá cenu, že raněných musejí být nejspíš statisíce, on na ni ale nedal. Starost o ni mu zatemnila rozum.

Matka a dcera nějakou dobu Čekaly, **ale když v jejich blízkosti spadla obytná věž, musely si najít jinou skrýš. Od té doby uply-**

nulo několik hodin; pak se schovaly před Džerrem do zříceného aerobusu. Poté co jim prchající muž mimoděk umožnil utéct, potulovaly se nějakou dobu bezcílně po haldách sutin a neustále se snažily držet **co** nejdál od ohnisek bojů.

Mnoha oklikami se posléze vrátily k náměstí, kde se od nich prve odloučil Kolon. Boje zde byly v plném proudu, ale Dařenu Sarovou už opustily poslední zbytky **sil**. Nemohla dál.

„Nevím, jestli dokážu vstát," zachrčela matka konečně, když na ni dcera znovu pohlédla. „Všechno mě bolí a mám horečku..."

„Jinak to ale nejde!" vykřikla Mimi zoufale a pohládila ji po levém rameni. „Vstaň, musíme pryč! Musíme najít tatínka! Určitě má pro tebe léky. Maminko, vstaň a pojď, prosím!" Instinktivně vycítila, že musí matku udržet při vědomí.

Všimla si však velmi dobře, jak Dařené popelaví obličej a z rány jí prosakuje čím dál víc krve. Oči se jí pomalu kalily a její pohled byl čím dál nepřítomnější. Dívka cítila blížící se smrt, protože v uplynulých hodinách viděla umírat mnoho lidí. Kdo se nehýbal a mlčel, ten zemřel, takové poučení jí uštědřily první hodiny džerrské invaze. *To se nesmí mamince stát*, umínala si s vešpě.

Vzala matku za levou ruku a pokusila se ji zvednout. Z Darenina hrdla se vydral žalostný sten, který však nebyl slyšet na víc než na několik metrů.

„Maminko, prosím!" opakovala Mimi zádovně pořád dokola. „Tak vstaň, hýbej se přece! Jinak nenajdeme pomoc a tatínek..."

Hrozně se bála, že zůstane úplně sama, pokud se matce něco stane. Nevěděla ani, kam by se poděla. Všude byli jen mrtví a neměl by se o ni kdo postarat. Možná přežily s maminkou jen ony dvě. Třeba už není nikdo naživu kromě Džerrů číhajících ně

kde v záloze. Svět plný mrtvých a Jejich vrahů...

Mimi pevně stiskla **rty**, aby se nerozkřičela nahlas. Musela být statečná.

„Já vím, vždyť se snažím," vydechla Dařena Sarová konečně. Vymanila se z dcerčina objetí a opřela se o zbytky zdi, za níž se ukrývaly poslední dvě hodiny. Vysoukala se po ní nahoru a třásla se po celém těle. Vysíleně si odhrnula z Čela tmavé vlasy spleené potem a cítila, jak se jí poznenáhlu vrací alespoň Špetka sil.

A 4-

Dařena Sarová na tom ještě nebyla tak špatně, aby se vzdala úplně. To nemohla, už kvůli Mimi ne. Ztratila sice hodně krve, ale ještě ji to neohrožovalo na životě. Horší bylo, že se jí rána podobala a ona měla horečku. Naštěstí neměla poškozený žádný orgán. Hluboká rána na boku nebyla sama o sobě smrtelná. Kdyby ležela na medistanici, patrně by se už dávno zotavila natolik, že by se zase věnovala nápadům **na** novou módní kolekci.

Jsme prostě hrozně změkčili, pomyslela **si** s lehkým nádechem ironie.

^ A ^

Podobné situace předtím Pozemšťané prožívali jen když se rozvalovali v křesle před trividovým přijímačem. Jenže od tolkandské invaze přestali mít klid. Obyvatelé Terrania City procitli z hrůzného snu teprve po zániku Malých matek. Už už se chystali vrátit k dřívějšímu způsobu života, když vtom se objevili Nonggové s Heliotskou tvrzí...

Znovu byl vyhlášen poplach a všichni se museli odebrat do krytů. A pak Tvrz explodovala. Městské Části - takzvané faktorové elementy - byly vyměněny krátce předtím. A hned nato přepadli město Džerrové.

Dařena Sarová si nemohla přesně vzpomenout, jak to vlastně začalo. Ozvalo se ne-skutečné hřmění a pak najednou přistála spousta aerobusů obsluhovaných roboty, kteří vyzvali obyvatele, aby opustili město. Zakrátko přirachotil první šourch s obludně vyhlížejícími cizinci, kteří bez varování zahájili palbu. Byli to protřelí válečníci a v boji zblízka neváhali používat čelních rohů a ostrých drápů na rukou i na nohou. , Pro obyvatele Terranie započal další hrůzný sen, plný krve, děsivých zvuků a zkázy.

Dařena Sarová pohládila dceru po tmavých kudrnách a jemně, i když odhodlaně řekla; „Musíme bezpodmínečně najít Kolona, určitě už je napůl šílený strachem o nás. Myslím, že už dokážu Jít.“

„Nejdřív bychom ti měly znovu převázat ránu,“ řekla Mimi. Bez okolků utrhla kus látky z Daremná kdysi velmi drahého hedvábného převlečníku, nyní rozedraného a zkrvaveného. Byla odjakživa pyšná na svou elegantní matku, která nosila výhradně modely ze svých vlastních kolekcí. Bylo třeba říct, že k nemalé závisti nejedné zákaznice Jí velmi slušely.

Dařena Sarová si nechala bez odporu obvázat bok a jen tiskla rty k sobě, když jí dcerka odtrhávala od rány zkrvavený pruh látky.

„Myslím, že to přestává krváčet,“ poznamenala Mimi, když matce zručně omotala provizorní obvaz kolem boků a pečlivě zakryla ránu. „Všechno bude zase dobré, určitě.“ Plase se usmála.

Dařena milovala tenhle její úsměv a teď jí navíc dodal odvahy. Byla ráda, že rána přestala krváčet, naznačovalo jí to, že je napůl vyhráno. Opatrně vykročila- Byla ještě trochu roztřesená a lehce vrávorala, ale snažila se na to nemyslet. Zkusila druhý a pak třetí krok a postupně nabývala čím dál větší Jistoty.

' Konečně se odvážila ohlédnout a byla připravena na to, že spatří Džerra se zbraní na

chystanou k výstřelu. Vydechla si, když zjistila, že nablízku nikdo není.

V Terrania City žilo dvacet milionů lidí a mimozemšťanů. První zmizeli spolu se čtvrtěmi Terrania-Jih a Kalkata-Sever před několika dny, když explodovala Heliotská tvrz. Místo Kalkaty-Sever se za faktorovou parní bariérou objevila nonžská stavba. Výměnou za Terraní-Jih se do města dostal džerrský hrad; barbari neztráceli čas a zahájili dobývání.

Term odedávna postihovaly osudové rány - jako třeba útoky Laurinů a Dolanů, zhroupení galaktických inteligencí, když byly napadeny malou mobilní galaxií Schwarm, Sothova vláda, války proti Cantarům a staletí trvající Monosova diktatura,

Lidem se pokaždé znovu podařilo vyhrabat se z nejhoršího, získat opět chuť do života a začít od nuly. Proto také byla v postomonosovské éře Terrania vybudována podle staré předlohy. Mnoho staveb, parků, památníků a dalších architektonických prvků bylo zrestaurováno nebo byly postaveny věrné kopie původních děl.

Přesto všichni i ve dnech míru denně podvědomě počítali s novou pohromou. Ta mohla přijít každým okamžikem. Obdiv k Nesmrtelným už dávno vyprchal a generace Dařeny Sarové přistupovala až skepticky ke zprávám o jejích činech, považovali je spíš za „báje klasického starověku“, které už nemají nic společného se současným životem.

- Poté, co vypukly boje, hodně lidí zešílelo a vypukla hromadná hysterie v celých obytných blocích. Našla se spousta pomatenců, kteří v sobě najednou spatřili diplomaty a spasitele světa a se vši vážností se pokoušeli s Džerry vyjednávat. Většina lidí ale poslechla pud sebezáchovy a utekla.

Těmto rozumným obyvatelům i těm, kteří bydleli poblíž kosmodromu, se podařilo uniknout ve vlastních plavidlech. Mnoho milionů bylo na NATHANŮV příkaz eva-

kuováno aerobusy a kluzáky. Transmity bylo povoleno používat zdarma - Džerové Je však brzy zničili.

^ A ^

Mezitím se o útočnicích ledacos zjistilo a média vysvětlila většinu jejich odborných výrazů.

Po nějaké době bral nohy na ramena každý, kdo mohl, a všude zuřily boje. Čas jako by se zastavil. Když konečně ustaly střety, leželo centrum kvetoucího města o rozloze 200 x 200 kilometrů v troskách.

„Máš pravdu. Mimi,“ zašeptala Dařena a několikrát suše vzlykla. „Je po všem.“ A v té chvíli ji opustila odvaha žít.

^ A ^

„Mami, pojď už, musíme tudy,“ naléhala holčička a táhla matku rozvalinami a úlomky kovu a kamene. „Tímhle směrem odešel tatínek a určitě se bude taky stejnou cestou vracet.“

Mimi co chvíli zastavovala a rozhlížela se obezřele do všech stran. Už nějakou dobu utíkaly po ulici nacházející se někde v Sirius River City. Za zády se jim tyčily trosky obytného komplexu KanČendženga. Několik obytných věžáků ještě stálo a byly nepoškozené. Čnely do nebe jako tenké varovně zdvižené prsty.

Mimi nemohla rozeznat, zda je mezi nimi i ten, v němž bydleli. Věděla ale, jakým směrem se vydal její otec. Zнала cíl i cestu, po které k němu mohly s matkou dojít. Dařena nekladla vůbec žádný odpor mnohem slabší dcerce. Klopýtala za ní a sténala bolestí. Stěžovala si na trýznivou zizeň a jazyk se jí lepil na patro.

Mimi pobízela matku, aby šla dál. Doufala, že Dařenu potěší, až se zase sejdou s tatínkem. Maminka s ní bude zase mluvit a projasní se jí oči. Vyžene prostě smíchem

bolest z boku. Dívenka vycítila, že matka neklopýtá vyčerpaně vpřed jen proto, že ji bolí rána. Zdálo se, že se v ní cosi zlomilo, když uviděla obraz zkázy kolem sebe.

„Musíme najít tatínka, potřebujeme se napít a najíst,“ drmolila Mimi stále dokola, aby povzbudila matku a současně zahnala obavu, že zůstane zničehonic sama. „Jdeme správně, viď, maminko? Co myslíš? Tak řekni mi něco!“

Vtom holčička opět zůstala stát a rozhlédla se. Obě uprchlice byly samy, nikde nebylo živáčka. Zvedl se vítr a přinášel k nim podivné zvuky. Neslyšely ale žádné hlasy, jež by je uklidnily.

Nikde se neobjevili žádní zachránci ani kluzáky, ba dokonce ani šourchty. Byly snad přesazeny na jiné, neznámé místo jako Terrania-Jih? Možná si toho matka ani dcera nevšimly a možná tu už kromě nich nikdo není!

„Musíš mi pomoci, jsem přece Jenom malá holka!“ vykřikla Mimi zoufale, když matka stále mlčela. „Vůbec nevím, kde jsme. Jenom věřím, že tatínek šel tudy! Tys ho přece viděla, ne? Jdu správně, nebo špatně?“

Dařena zamžourala, rozhlédla se kolem sebe a lhostejně pokrčila rameny.

Mimi se roztřásl spodní ret, objala matku drobnými pažemi kolem pasu a zavzlykala: „Já jenom chci, abys zůstala u mě, maminko!“ Protírala si pálící oči a nasliněnými prsty si zvlhčovala opuchlá víčka. Už jí ani netekly slzy.

„Samozřejmě zůstanu u tebe. Mimi - co to plácáš? Jakmile najdeme tatínka, vrátíme se domů,“ řekl Dařena Jemně.

„Já ale nevím, kde je náš blok a jestli vůbec ještě stojí...“

„Jen klid. Vždyť nemusíme zůstat tady. Můžeme se přestěhovat k tetě Kiře. Někaké místo v letadle snad seženeme.“

Její slova Mimi poněkud-upokojila. Uvědomila si, že matka má pravdu. **Jen** se musely nějak dostat na kosmodrom.

Vlekly se dát mezi ruinami. Mimi držela Dařenu za ruku a táhla ji za sebou. Míjely Spoustu mrtvol rozestých po okolí, kam až oko dohlédlo. Většina jich byla zpola zasypaná, očouzená a znetvořená prakticky k nepoznání. Mimi se jich už nebála, konec konců byl bily den, přesto se jim vyhýbala. Trochu se jí dělalo mdlo při představě, že se rozvalin najednou vysune něčí zkrvavená ruka a chytne ji za nohu.

Náhle se holčička prudce zastavila a matka měla co dělat, aby do ní prudce nevrátila.

„Co je?“ vyhrkla Dařena. „Někdo jde?“

„Ne, mami,“ odpověděla Mimi smutně. „Myslím, že jsem našla tatínka.“

4.

Trakán, téhož dne

Cistolo Khan obdržel hlášení o zastavení bojů skoro současně se zprávou, že se **Perry** Rhodan vrátil na Trokan. Bylo krátce po čtrnácté hodině. Na okamžik zaváhal, protože nevěděl, kam se má vydat nejdřív. Bylo zapotřebí jednat, právě teď, když byly přerušeny boje.

Spolupracovníci se ho snažili uklidnit, neboť vyhrabávání raněných a mrtvých bylo **už** v plném proudu. Hasiči se pokoušeli zdolat požáry a zabránit dalšímu borcení domů. Což bylo ještě před několika málo hodinami zcela nemožné!

Džerrové napadali obyvatele a vojenské oddíly už jen ojediněle, boje ztratily na udermosti a síle; většina kluzáků mohla nerušeně prozkoumávat terén. Organizace klapala na výtečnou a všichni ze sebe vydávali to nejlepší. Khanovi navíc usnadnilo rozhodnutí, když se dozvěděl. Že Rhodan se může zdržet pouze šest hodin.

Komisař LSP vroucně doufal, že ve zprávě budou uvedena řešení, jak porazit Džer-

ry. **To** byl hlavní důvod, **proč** chtěl hovořit s Rhodanem.

Téměř současně dorazil na Trokan z paluby RICA také Atlan.

„Ten nenadálý klid zbraní mě znepokojuje,“ prohlásil Arkonidan. „Mají pro to nějaký zvláštní důvod?“

„Žádný nám nebyl sdělen,“ odpověděl komisař LSP. „Taká Fellokk i nadále mlčí, zřejmě nepovažuje za nutné s námi jednat. Mohu se jen domýšlet, že i Džerry jednou prostě muselo unavit neustálé krveprolévání. Konec konců jsme jim způsobili také nějaké ztráty.“

„Mám se s RICEM postarat, aby...?“ nabídl se Atlan, ale Khan ho okamžitě přerušil.

„Nemyslím si, že by to bylo dobré. Potřebujeme oddech a nechci v žádném případě ohrozit rukojmí. Jen doufám, že Pěny Rhodan má pro mě nějaké informace, které nám pomohou dostat se do džerrského hradu, aniž znovu dojde k pustošivé bitvě.“

Pěny Rhodan očekával oba dva poblíž Hříbu, kde Herreachové vytvořili nový modlitební kruh; všechno to byla zatím ještě z nouze ctnost, nicméně v provizorní modlitebně byla alespoň zřízena místnost pro porady, kterou dali Herreachové bez výhrad k dispozici návštěvníkům. Sedačky sice nebyly nejpohodlnější, přesto byli všichni tři potěšeni pohostinností Herreachů, kteří nezapomněli dokonce ani na občerstvení.

Cistolo Khan si ihned všiml, jaká proměna se stala s Perrym Rhodanem, a Allanův udivený obličej mu jen dosvědčil, že ani Arkonidan o ni neměl tušení. Zatímco komisař LSP a Atlan na sobě měli SERUNY, Rhodan vězel ve zvláštním kosmickém obleku. Byl to dar od Galorňanky Kaif Chiriathy. Jak Pěny s potutelným úsměskem sdělil oběma svým protějškům. Šlo o oblek zhotovený podle SERUNU - a dovedený do dokonalosti.

Tmavomodrá látka se kovově leskla

a byla příjemná na dotek, tak trochu připomínala hedvábní. Oblek padl Rhodanovi jako ulitý. Na levém rameni - přesně na místě, kde se normálně nachází hodnostní znak důstojníka solární flotily, byl vidět bílý symbol spirálové galaxie. Na pravé straně hrudi se skvěl druhý reliéfový stříbrný symbol, připomínající poněkud miniaturní postavu Buddhy. Krk obepínal černý podkovovitý límec, který dokázal v případě potřeby vytvořit přílbu z plastické energie a navíc regulovat holografické funkce.

Atlan a Cistolo Khan líčili Rhodanovi střídavě nejnovější alarmující události. Nesmrtelným otřásla především zpráva, že Džerrové mají už 1,5 milionu rukojmí, z nichž nejméně 500 000 se nachází v hradu zvaném Goušaran.

Cistolo Khan se vzápětí Rhodana zeptal, co ví o Džerrech. Odpověď „nic“ ho velmi zklamala. Rozhovor tím pro něj prakticky skončil.

Pěny Rhodan sice nevěděl, co se stalo s Tetanií-Jih, satelitním městem Alsasanem a věží LSP, zato měl jinou uklidňující zprávu. „O Kalkatu-Sever se nemusíte strachovat,“ řekl. „Tento faktorový element byl prosazen k Nonggům do soustavy Teuller, Všichni jsou v pořádku a za daných okolností optimističtí. Zvládnou to.“

Komisař LSP si vydechl úlevou. Alespoň o jednu starost méně.

„Ze Šabazzy se vyklubal jednoznačně nepřítel celé Koalice Thoregon,“ pokračoval Pěny Rhodan. Stejně jako na nás poštlala Goeddu, na Nonggy nasadila Goujirreze z Nonowwonu vyvolávajícího Chaos.“ Pohlédl na Atlana a dodal: „Goujirrez byl ostatně původně KONTEM, poslem císařovny z Thermu. Byl při nehodě poškozen tak, že už nedokázal plnit svůj původní úkol.“

„Tak nějak pořád existují vazby na minulost, co?“ poznamenal Arkonidan ohromeně. „Kruhy se uzavírají, záhady se vyjasňují...“

„Ztracené se opět nachází,“ doplnil ho Pěny Rhodan.

^ A ^

Rhodan je informoval co nejstručněji o událostech, k nimž došlo od jejich posledního setkání. „Sabazza každopádně selhala podruhé,“ prohlásil. „Toto nebezpečí jsme mohli odvrátit včas a bez velkých ztrát.“

„Zdá se ale, že se jen tak nevzdává, neboť exploze Heliotských tvrží a invaze Džerrů má patrně na svědomí ona,“ uvažoval nahlas komisař LSP.

Rhodan přikývl. „Náhoda by byla příliš nepravděpodobná. Smrt Kallie Nedrunové a stav její mrtvolý představují další kamínek do skládanky - stejné nebožtíky našli v Tvrzi v soustavě Teuller a u galornských draků.“

„A jak se to má vlastně s tou pochybnou Koalicí, když si někdo dává takovou práci, že ji chce zničit?“ zajímalo Cistola Khana.

„To se pokusím vypátrat co nejdřív,“ prohlásil Pěny Rhodan. „Konstituční rok znamená rok, v němž k Thoregonu přistoupí poslední národ a koalice zahájí oficiálně Činnost. Některé národy jsme už poznali, ale zdaleka ne všechny. Víme, že Terranci Jsou šestý a tím také poslední národ. Z tohoto důvodu byl zřízen na Trokanu Hřib a ve Sluneční soustavě byla vybudována Heliotská tvrz.“

„No jo, a celý náš problém spočívá v tom, že Pozemšťané nevědí nic o tom, že aspirují na Členství v Koalici Thoregon,“ poznamenal sarkasticky Atlan. „Šabazza si mohla klidně ušetřit námahu. Takhle nás jen přivedla na stopu.“

„To je minulost,“ vmísil se do hovoru Cistolo Khan, kterého momentálně ani trochu nezajímalo filozofické pozadí. „Džerrové jsou přítomnost.“

„Je mi moc líto, že nemám žádné potřeb-

ne informace a že tu nemohu zůstat," řekl Perry Rhodan a vstal.

Šest hodin už téměř uplynulo. Reginald Bull a Foremon čekali na palubě KAU-RRANGU, aby mohli odletět k Baolin-Ndaům do galaxie Šaogenské říše nebes, vzdálené 5,5 milionů světelných let.

„Bezťak bys tu nic nepořídil," namítl Cistolo Khan a dal tak ne zrovna šetrně najevo, že Nesmrtelní jsou ve Sluneční soustavě spíše trpěni, než vítáni.

„Vždyť jsem tu ještě já," zmírnil Khanovu poznámku Allan, když si všiml zlověstného vzplanutí v Rhodanových očích.

„Kromě toho," pokračoval komisař LSP téměř současně, „mi velmi záleží na tom, aby ses dozvěděl něco víc o Baolin-Ndech. Samozřejmě jde o to, aby pro nás něco udělali/-Když na něj Rhodan tázavě pohlédl, rychle dodal: „Když postavili nefunkční Tvrze, měli by se laskavě postarat také o to, abychom dostali zpátky Terranii-Jih a Kalkatu-Sever!"

Nesmrtelný pozemšťan přikývl. Ve tváři měl zcela klidný výraz. Věděl, že Khan je ochoten udělat všechno pro bezpečnost Sluneční soustavy; byl to správný muž na správném místě. U něj byla v dobrých rukou vlast, z níž Rhodan téměř před 3000 lety vyrazil do vesmíru. Jistě, tvář Země se za tu dobu změnila. To ale neměnilo nic na skutečnosti, že se na ní narodil.

„Udělám, co budu moci," slíbil Rhodan Khanovi. „Mám pro vás ještě spoustu informací týkajících se nonžského komplexu v oblasti Kalkaty-Sever, Nonggů samých a tak. Než abych vás ale unavoval fakty osobně, dám vám je raději v datových souborech."

< Poté předvedl před Allanovým i a Khanovými užaslymi zraky schopnosti svého kosmického obleku. Nepřenesl jediné slovo, postava Buddhy se ale najednou odloupla od jeho hrudi.

Rhodan se usmál a vysvětlil: „Aktivoval jsem ho myšlenkovým povel. Stačí, abych v duchu řekl Moo! Aktivní modus! a je to. Tvrdí o sobě, že je podvojná bytost, napůl organická, napůl robotická." Vzápětí přikázal Moovi, aby nakrmil daty pikosyn Allanova SERUNU.

Potom Arkonidan a komisař LSP doprovodili Rhodana zpátky k Hřibu.

„Ostatně na Camelotu tě čeká propustka," řekl Atlan Rhodanovi.

„Stejně bych si ji nemohl vyzvednout," namítl Nesmrtelný. „Kromě toho už Jednu funkční propustku mám." Ukázal si na pravé zápěstí a dodal: „Dávejte na sebe pozor. Vráťím se, jak nejrychleji budu moci."

Vzápětí zmizel Nesmrtelný v Hřibu.

^ A ^

Čistoto Khan se obrátil na Atlana a výraz jeho obličeje nevěstil nic dobrého. „Všiml jsem si, že já jsem žádná data nedostal," řekl naoko medově.

„To je pravda," souhlasil Arkonidan.

Khanovi o poznání ztmavla kůže v obličeji, ale ovládl se. Byl si velmi dobře vědom toho, že proti Nesmrtelnému nemá v tomto případě nejmenší šanci. Allan by si vyslechl jeho stížnost a šel by svou cestou. Khan ho nemohl nijak přinutit, aby mu předal Rhodanovy informace. Nemohl nic dělat a hodně se tím užíral. Jen doufal, že mu Allan poskytne alespoň drobtý z dat, jež dostal od Rhodana.

Rozhodl se soustředit opět na nejnaléhavější problém.

„Bezťak bych asi nemohl data momentálně použít, protože se musím zabývat Džerry," prohlásil. „Konec konců jde o životy jednoho a půl milionu rukojmí a dalších milionů obyvatel, kteří zatím přežili boje. Opravdu by tedy bylo nejlepší, kdyby ses odebral do Kalkaty-Sever a pomohl Bré Tsinze s Genheredem."

„Ano, to udělám," přisvědčil Arkonidan. Neřekl, že to měl beztak v úmyslu.

Cistolo Khan znal Allana sice už hodně \ dlouho, vždy ale k sobě oba cítili chladný odstup. Na druhé straně se vzájemně respektovali a velmi dobře spolupracovali. Atlan nikdy nezpochybňoval komisařovu autoritu.

„Ach ano..." Khan se zarazil. Poprvé od vypuknutí bojů si vzpomněl na BréTsiugu. Jak se jí asi vede? Když se objevili Nonggové, vytáhl ji z dobrovolně zvoleného azylu na palubě FARGA.

Rozruch kolem její osoby ji tehdy zmohl. Kosmopsycholožka byla mladá realistická žena, plná energie a činorodosti a prahnoucí po kariéře - netoužila však stát ve světlech ramp a být předmětem veřejného zájmu. Jako většina jiných vědců se toho přímo děsila.

Cistolo Khan s ní cítil a Jen nerad myslel na to, že i on o ní jednou málem pochyboval. Měl rád tuhle pritažlivou dívku a chtělo se mu říct Allanovi, aby ji od něho pozdravoval. Zabrzdil v poslední chvíli.

„Prosím, informuj mě pravidelně o stavu věcí," sdělil formálně Arkonidanovi.

„Jistě," ubezpečil ho nositel buněčného aktivátoru.

5. Terrania City, 13. října

„Hej, maličká, copak tu děláš?" Mimi vykulila oči, když nad sebou uslyšela bezpochyby lidský hlas, a vzhledla. Spatřila uniformovaného muže, jehož SE-RUN byl opatřen znaky LSP. Přílbu měl otevřenou a přátelsky na ni shlížel shůry šedomodrýma očima. Zdálo se, že je dobře vyzbrojený, alespoň jak to mohla Mimi posoudit. Neznámý se jí docela zamlouval a cítila k němu důvěru.

„Nevím," odpověděla na jeho zvědavou otázku.

A opravdu nevěděla, co tu dělá. Tušila jen, že se dříve nebo později setmí a pak se opět rozední. Tedy rozední - slunce ani modrá obloha nebyly vidět. Město stále ještě hořelo a visely nad ním mraky černého hustého kouře, místy protkané rudou září vysoko šlehajících plamenů.

Kolem Mimi byly jen trosky, zbořené domy a zničená potrubí, zřícené kluzáky a aerobusy. Rozvaliny a mrtví, všechno takřka spečené dohromady. Všude byla cítit spálenina, vzduch byl šedivý a plný popílku.

Holčička trávila uplývající hodiny zčásti spánkem, zčásti v jakémisi mráкотném stavu. Byla zmatená a nevěděla, co se stalo. Tenhle temný, šedorudý svět jí byl naprosto cizí.

„Kdo jsou tihle lidé? Znáš je?" zeptal se Mimi neznámý muž a ukázal kamsi mimo ni.

Sledovala jeho napřažený ukazovák a pak si pomyslela: *Je zajímavé, že říká „jsou“ ... jako by ani nebyli mrtví.* Vzápětí si opět všechno uvědomila. Svěsila hlavu a špitla:

„Maminka a tatínek."

„To je mi líto," hlesl muž sklíčeně.

Mimi mu pověděla, jak se tatínek snažil sehnat pro maminku léky a jak ona s maminkou hledala tatínka a něco k Jídlu a nějakou vodu.

„Myslím, že nedošel dál než sem," prohlásila. „Když ho maminka uviděla, začala byt divná. Lehla si vedle něj a usnula. Se mnou už nepromluvila. Byla jsem taky hrozně unavená, a proto jsem si taky lehla a trochu se prospala. A když mě vzbudil hlad, podívala jsem se na maminku a ona byla pořád zticha. Sáhla jsem na ni a byla studená. Prostě zemřela a nechala mě tady samotnou."

„Určitě jsi hodně plakala, co?" zeptal se jí neznámý.

Mimi pomalu zavrtěla hlavou. Tmavé oči měla i nyní velké a jasné a bez jediné slzy. Proč by měla plakat? Byla docela sama. Ne, vlastně už ne. Teprve pomalu jí docházelo, že kromě ní zůstali ještě jiní, ne jen mrtví.

„Chudinko malá," litoval ji otřeseně muž a pevně ji sevřel v náručí.

V Mimi se cosi spustilo, když ucítila ochranný dotek. Zachvěla se a najednou jako kdyby měla v krku knedlík. Statečně ho spolkla. Ukáže dospělákům, že se hned nerozbrečí při každé příležitosti. Věděla dobře, že jen potom ji budou ostatní brát vážně a nebudou s ní zacházet jako s hloupoučkým dítětem.

Prudce od sebe neznámého odstrčila a nikoli vyčítavě, leč důrazně řekla: „Mám hlad a žízeň." Jako by mu chtěla sdělit, že objímáním se nenasytí.

Muž se ušklíbl a odpověděl: „No, něco bych tu měl." Začal se přehrabovat ve výstroji a po chvíli vytáhl opravdu cosi výživného. Byl to sice jen koncentrát, nicméně ji mohl nasytit a posílit.

Zatímco Mimi chvatně jedla a zapíjela sousta vodou, huhlavě pokračovala ve vyprávění: „Nevěděla jsem, kam mám jít, a kromě toho se zase objevili Džerrové."

Přiletěli v chřeších určených pro jednočlennou posádku a prohledávali celou oblast. Mimi byla pohroužená do svého smutku a posléze zkoprněla strachy natolik, že se nehnula ani o píd' z veřejného prostranství. Jen si přilezla blíž k nebožtíkům a předstírala, že je také mrtvá. Džerrové nad ní přehrměli a nevěšili si ji. Víc Mimi nevěděla.

„Jsi velmi statečně děvče," **pochválil Ji neznámý. „To ses vůbec nebála?"**

„Já už nevím," zalhala Mimi. Za nic na světě by nepřiznala svůj strach.

Muž k ní natáhl ruku a řekl: „Asi bychom se měli představit, než budeme pokračovat v hovoru. Já jsem Harro Gestyyhl."

Mimi přijala nabízenou ruku, stiskla ji,

jak to vídala u dospělých, a prohlásila: „**A já, jsem Míamar Sarová. Všichni mi ale říkají Mimi.**"

^ A ^

„Tak to bychom měli," řekl Harro po chvíli, když se Mimi dosyta najedla a nedočkavě na něj pohlédla. „Co teď budeš dělat, Mimi?"

Holčička pokrčila rameny a špitla: „Já nevím."

„Přece tu nechceš jen tak sedět, ne?"

Mimi zavrtěla rozvázně hlavou.

„Máš nějaké místo, kam bys chtěla jít?"

„Ne."

„Co třeba prarodiče, strýčkové, tety?"

„Žádné nemám." Mimi ukázala na dýmající rozvaliny Kančendžengy. „Tam někde jsme bydleli. Už ale přesně nevím kde. Všechno se to tak změnilo. Možná už ani nestojí náš dům." Neřekla to odevzdaně, spíš útočně.

„No dobrá. Mimi," řekl Harro skoro vesele. Zdálo se, že vůbec bere všechno tak trochu na lehkou váhu. Mimi se na něj ale nezlobila, protože byl moc milý. „Jestli tedy nemáš jiné plány, mohli bychom se dát dohromady a táhnout to spolu, co říkáš?"

Dívinka pomalu pokrčila rameny.

„Odvedl bych tě někam, kde se dá sehnat pořádné jídlo a teplá postel," navrhl jí nový společník.

„**Kdo by mě chtěl?" povzdechla si Mimi a pokývla hlavou směrem k hromadám mrtvých. „Určitě přece nejsem jediný... sirotek." Vyřkla toto slovo poprvé a ihned je začala nenávidět. Presto se před ním neskryla. Maminka a tatínek ji opustili. Nic už nebude jako dřív.**

„Mimi, zbylo ještě hodně míst pro sirotky, věř mi," zapřísahal Harro Gestyyhl holčičku jemně.

„Míst?" obořila se na něj. „Jakých míst? Jde o nějaký útulek? O novou rodinu? Ni-

kam přece už nepatřím, tak proč bych **to** měla chtít?"

„Proč bys neměla najít někoho, kdo se o tebe postará?" odpověděl jí Harro otázkou. „Vždyť jsou i rodiče, kteří přišli o své děti."

„Já ale nejsem jejich dítě a oni nejsou **moji** rodiče!" vykřikla Mimi vzdorně.

Harro se zamyšleně poškrábal na zátylku a pak řekl: „Svým způsobem máš pravdu. Jistě ale chápeš, že se nedokážeš postarat sama o sebe."

Dívka zaváhala, a pak přikývla a hořce prohlásila; „Jsem ještě moc malá. Nemůžu udělat vůbec nic, když mi to nedovolí dospěláci."

„Neřekl bych, že vůbec nic," opravil ji s úsměvem Harro. „Je pravda, že jsou **tu** jistá omezení. Nemysli si ale, že je to požehnání, když přestanou od určitého věku platit... Rozhodně bys tu ale neměla zůstat sama."

„Ale... Já už na něco přijdu."

„Nechceš mě doufám přivést do maléru, že ne?"

„Do jakého maléru?" vyhrkla Mimi udiveně.

„No protože já tě musím ohlásit. Hlásím každého živého, kterého jsem potkal, abychom věděli, kolik nás zbylo. Asi by mě pěkně seřvali, kdybych tě tu prostě nechal sedět."

„Aha, protože jsem dítě a..."

„Ne, **to platí pro každého, kdo přežil. Já mám za úkol zachraňovat** životy a ne ponechávat je **svému** osudu, Jinak **bych** tu **přece** **nebyl**. **Dopravujeme vás na shromaždiště a odtamtud pak dál.**"

„Kam dál?" zašeptala bojácně Mimi. „To mě pak dáte komukoli?"

„Samozřejmě že ne. Nebudeš muset k nikomu, kdo se ti nebude líbit. Na shromaždištích jsou lidi, kteří ti o tom povědí víc. Můžeš si s nimi o všem promluvit. Tak co? Půjdeš se mnou? Tedy pokud se na to necítíš příliš slabá."

Mimi zavrtěla energicky hlavou a odpověděla umíněně: „Jsem dost silná a můžu jít sama. **Ty** máš ale určitě spoustu jiné práce, ne?"

„Nevím, proč **bys mě** nemohla doprovodit."

„Vypadáš jako válečník," namítla Mimi nedůvěřivě. Hano se jí líbil, ale její důvěra vůči němu měla určitou mez. Nevěděla, jestli je vůbec schopen dodržet svůj slib, že ji ochrání, když se to nepovedlo ani jejím rodičům. Jistě, byl ozbrojený, ale to byli zřejmě i jiní, které viděla mrtvé mezi troskami.

„Už jsem ti řekl, Mimi, že tu nejsem proto, abych bojoval, nýbrž abych našel ty, kteří přežili, a postaral se o odvoz raněných a mrtvých."

Zamyšleně na něj pohlédla a prohlásila:

„Tvrdíš, že bys mě nenutil?"

„K Čemu?" divil se Harro a zasmál se. „Jsi přece rozumné děvče. Uvědom si ale, že příště ti Džerrové na tvůj trik možná neskočí. Ve dvou se dá každopádně prorazit snáz než sólo. Kromě toho si myslím, že si umím hrát docela slušně na schovávanou, protože sloužím v ozbrojených silách Ligy."

Mimi si povzdechla, podívala se na své nehybné rodiče, vstala a prohlásila: „Máš pravdu. Bude lépe, když to potáhneme spolu. Půjdu s tebou. Ne abys ale pak nadával, že jsem ti na obtíž nebo tak."

„Chceš se s nimi rozloučit o samotě?" zeptal se jí Harro jemně.

„Proč? Jsou mrtví. Přece vůbec nevědí, že jsem ještě naživu."

Harro pohládl holčičku **po** tmavých **ku**drnách a zašeptal: „Nesmíš se na ně zlobit. Udělali pro tebe, co mohli. Docela určitě, věř mi."

Mimi vážně přikývla a vzápětí vykulila **oči**, když zaslechla řev motorů. „Džerrové!" vykřikla. Vytrhla se Harrovi z ruky a utíkala pryč.

6.

Nonzska stavba (Kalkata-Sever), téhož dne

Bré Tsinga vedla návštěvnickou gondolu třetím poschodím stavby; tuhle část si zatím ještě neprohlédla. Přirozeně neočekávala žádnou senzaci, nicméně doufala, že zde možná najde něco, co se byť nepatrně odlišuje od toho, co zjistila v dosud probádaných traktech.

Několikrát byla v pokušení probít se náloží do jedné z dutin a vzít do ní Genhereda. Nijak neuspěla, když mu ukázala vizualizované lokalizace. Nonggo zjevně dál trpěl amnézií a nebyl schopen vypovídat o běžných záležitostech svého národa, natož o důležitých sociologických a vědeckých souvislostech. Pokud si vůbec něco vybavil, pak to byly pouhé útržky vzpomínek vyvolané spontánními asociacemi.

Mnohdy se snažil něco sdělit, rychle ale pokaždé ztratil nit a vyjadřoval se zmateně a nesouvisle.

. Dřív velmi výrazný, sice jen deset centimetrů široký, ale kolem třiceti centimetrů dlouhý obličej s hluboko posazenými hnědými očima měl Genhered úplně vyhlazený. Nikdy ani nehnul brvou. Bré, která díky komunikaci s Zygonod a Galtarradem vyzorovala něco málo o senzibilitě Nonggů, ho opakovaně, leč mamě provokovala. Ve tváři se mu nehnul jediný sval ani nezatřásl kousek kůže.

„Nasloucháš svému nitru?“ zeptala se ho, když ho přistihla při tom, jak znovu nachýlil hlavu ke straně.

„Zkouším se pohroužit,“ odpověděl Genhered, „ale nejde mi to.“

„Mohu ti nějak pomoci?“

„Ne. Přišel jsem o svou schopnost, když jsem byl vyvržen. Už jsem si na to ale tak zvykl, že... že to musím zkoušet stále dokola,“ povzdychl si Genhered.

„To je mi líto,“ prohlásila Bré Tsinga upřímně. „Jestli tomu dobře rozumím, hrou-ZÍ se nebo ponořuje každý Nonggo.“

„Od narození.“

„Na mě to působí tak, jako kdybys naslouchal svému nitru, protože se **to velmi** podobá jednomu typicky lidskému gestu. Mohu to tak přirovnat?“

Genhered do ní nakrátko zabodl oči. „To já nevím,“ řekl tiše a posmutněle. „Neumím to vysvětlit. Je to pro mě obrovská ztráta.“

Po nějaké chvíli připadl Genhered psycholožce unavený. Jeho víc než dvoumetrová extrémně tenká postava jako by se zhroutila do sebe. Zrychleně oddechoval, skoro chrčel. To u něj pozorovala poprvé, protože Nonggové se jinak nadechovali jen třikrát za minutu. Genhered jako by se nyní skutečně soustředil na ní, což ho stálo mnoho sil.

„Vrátíme se?“ zeptala se ho.

Nereagoval. Netečně pozoroval chodby stavby, kterými gondola pomalu proplovovala. A znovu zachrčel. Vzápětí si strhl z vyzáblého těla roucho. „Už to nechci déle snášet!“ vykřikl. „Nejsem toho hoden!“

Bré Tsinga se vyděsila a zastavila gondolu. Zvedla nádherný nonžský Šat z podlahy a řekla; „Genherede, proč to říkáš? To přece není pravda. Vykonal jsi velkolepý skutek!“

„To je pryč,“ postěžoval si vyvrženec. „Už se nemohu ponořit, už nikdy se nepohroužím- Můj národ je nedosažitelně daleko. Dostal jsem zasloužený trest a musím ho konečně přijmout. Jsem nositel hříchu. Už nesmím nosit řízu!“

Psycholožka pocítila výčitky svědomí. Když se zeptala Genhereda, co znamená nakloně hlavy, vyvolala v něm cosi děsivého, co ho vytrhlo z apatie - ovšem v negativním smyslu. Mohlo to zničit veškeré její úsilí!

„Prosím, Genherede,“ řekla a podala Nonggovi roucho. „Řízu ti nechali- To svěd-

Čí. o tom, že jsi nanejvýš hoden **ji nosit**. Jinak by ti ji přece okamžitě sebrali, nemyslíš? Chováš se nelogicky." Genhered mávl odmítavě rukou a řekl;

„Tomu ty nerozumíš.“
 „Ráda bych tomu ale rozuměla.“ Nonggo naklonil hlavu ke straně a mlčel.

^ *- ^

Bré se zdrceně vracela s gondolou k bráně I. V té chvíli zazněl signál na jejím náramkovém multifunkčním přístroji.

„Atlane!“ zvolala překvapeně.

„Doufám, že neruším,“ řekl jí na uvítanou Arkonidan. „Volám ti přes jednu malou vnější stanici, jinak to nejde.“

Bré Tsinga pohlédla na Genhereda, který upadl opět do obvyklé apatické strnulosti. „Je něco nového?“ zeptala se Allana.

„Jistě. Mluvil jsem s Perrym a poskytl mi spoustu informací. A protože se Cistolo Khan beztak domnívá, že mu Jenom překážím, napadlo mě, že bych s tebou mohl probrat nová fakta.“

Psycholožka se musela usmát. Znata Arkonidana až příliš dobře a prokoukla ho okamžitě. Nijak si s ním nezadala co do mazanosti. „Jsi zdvořilý jako vždycky, že?“ řekla vlídně.

„Já myslel, že ti to udělá radost,“ usmál se.

„Myslíš ty informace? Sem s nimi, a to co nejdrív.“

„A ze mě radost nemáš?“ **zeptal se jí Allan**, předstíraje zklamání.

„Jak znám tvůj vybroušený takt, určitě mi ve všem způsobíš parádní zmatek,“ odpověděla mu pohotově.

Arkonidan dorazil necelou hodinu nato. Bré si všimla, jak mu zasvítily narudlé oči, když ji spatřil, a zalichotilo jí to. Pocítila znovu, jaké důvěrné pouto je k sobě váže. Přímou nasávala všechno svými vyhládlými empatickými smysly. Už se nebála, že o ně přišla.

„Máš štěstí, že v téhle plechovce je ještě jedna místnost pro hosty,“ řekla a koketně na Allana zamrkala.

Arkonidan se rozhlédl a zeptal se jí:
 „A kde máš Genhereda?“

„Je ve stavbě. Odmítá tu přebývat. Proto je taky volný hostinský pokoj. Momentálně se někde courá. Nechávám ho hodně odpočívat, protože ho to všechno přílišně zmáhá.“

Psycholožka zavedla Arkonidana do jeho pokoje a nabídla mu jedinou židli umístěnou před terminálem. Sama si sedla na postel.

„Takže jsme tu docela sami,“ poznamenala skoro zlovlně. „To zrovna neprospívá mé pověsti.“

Atlan povytáhl obočí a vyhrkl; „A na mou pověst nemyslíš?“

„Ani jsem nevěděla, že nějakou máš,“ kontrovala a rozesmála se, když viděla, jak se zatvářil.

„Vidím, že jsi nepřišla o svůj jedový zoubek,“ poznamenal Arkonidan spokojeně. „Už jsem si dělal starosti.“

„To je od tebe milé, ale zbytečné. Také Paola DaŠmaganová jednoho krásného dne pozná, že maličká Bré umí víc než jen hezky vypadat,“ prohlásila xenopsycholožka sebevědomě. „Leccos potřebuje svůj čas. Mluvme ale o důležitějších věcech. Pověz mi něco o DŽerrech. Viděla jsem sice zprávy, možná jsi ale už zjistil něco víc.“

„Bohužel nic, co by mělo nějaký význam.“

^ A ^

Lidé Cistola Khana byli v akci čtyřia dvacet hodin denně; ze všech městských Částí byli evakuováni obyvatelé, kteří se dosud ukrývali ve sklepích, Šachtách podzemní dráhy a dalších dírách. I když to zpočátku vypadalo, že jich přežilo jen-málo, pořád ještě jich zbývaly milióny. Pozemšťané se zabarikádovali v budovách a bránili se úto-

čícím Džerrům. Hlavní bitva byla dobojována, nyní už docházelo jen drobným potyčkám. Nicméně Džerrové byli stejně agresivní jako předtím.

Kdykoli prolomili obranu, vtrhávali do domů a sháněli lidi dohromady. Každý pokus o útěk trestali nemilosrdně smrtí. Občas se podařilo vysvobodit některé zajatce, když jednotky LSP dorazily včas a ostraha nebyla tak důsledná.

Zachránci mnohdy dokonce narazili na přeživší chudáky, kteří bloumali bezcílně mezi sutinami, naprosto zmatení a v šoku. Někdy se dokonce zarputile bránili, když se je snažili dopravit do bezpečí.

I přes tyto drobné úspěchy nebylo mnoho důvodů k radosti. Terrania patřila Džerrům, o tom nebylo pochyb.

„Fellokk s námi nemluví a my nemáme žádnou možnost s ním vyjednávat. Džerrové pořád shánějí lidi dohromady jako dobytek a zvyšují počet rukojmí.“

Bré Tsinga zavrtěla otřeseně hlavou. „Hrozně bych si přála, abych mohla něco udělat, Allane,“ prohlásila. „Ale s Džerry vám pomoci nedokážu. Jsou absolutně agresivní a nepřístupní. Nevěřím, že by mé schopnosti stačily na uklidnění byť jen jednoho z nich.“

„I když s Jarkem se ti to dařilo skvěle,“ dobíral si ji Arkonidan.

„To mi ani nepřipomínají!“ vyhrkla rozpačitě psycholožka. „Nikdy nezapomenu, jak to bylo trapné, když jsme se setkali poprvé.“

„Ani já na to nemohu zapomenout,“ řekl. „Třebaže jsem na tom nic trapného neviděl.“

Jízlivě se na něj ušklíbala, hned ale zvažněla. „Přesto jsem si pořídila několik záznamů a trochu se Džerry zabývala,“ poznamenala. „Nevidím ale nic, co bychom proti nim mohli podniknout. Taká uzná jen autoritu, jako jsi ty nebo Cistolo Khan, přičemž má každopádně lepší výchozí pozici.“

Allan znovu povytáhl pravé obočí, ale jinak se nevyjádřil.

„Teší mě, že to vidí stejně jako já,“ ujistila psycholožka Arkonidana. „Alespoň ti nemusím nic vysvětlovat. Nemáme se při případných jednáních o co opřít. Džerrové se zvrhli v násilníky a lupiče a navíc mají pekelnou radost z boje a vraždění. V tom nemohu nic udělat. Na kobylku se jim dostaneme, jen když budeme silnější nebo lsti-vější. Tady nepomůže ani diplomacie, ani vcítění.“

„Nevěříš ale, že se tu usadí natrvalo?“ zeptal se jí zkoumavě.

„Ne, nic tomu nenasvědčuje. Až dostanou všechno, co chtějí, odtáhnou a najdou si další oběť.“

„Docela upřímně, Bré,“ řekl Atlan vážně.

„Myslíš si, že nechají rukojmí naživu a propustí je, když splníme všechny jejich podmínky?“

„Kdybych to věděla jistě, mohla bych vás velmi uklidnit, ale také zbavit odvahy,“ odpověděla psycholožka. „Všechno ale záleží na Fellokkovi. Myslím, že taká se prostě rozhodne v poslední chvíli. Jeho Džerrům je to úplně jedno, životy druhých pro ně nic neznamenají, nevědí, co je to morálka. Mám dojem, že se nebojí ani o vlastní život.“

„Možná ale mají něco jako vnímám zločinecko ctí,“ prohlásil Atlan.

„Nesrovnávej Džerry s dávnými terranskými násilníky,“ varovala ho Bré. „Mezi nimi a námi nejsou žádné paralely. Soucit, láska, úcta - celá tato paleta emocí - jsou pro ně nepřeložitelné pojmy. Je udržuje pohromadě něco jiného, co my neznáme. Něco, co jim brání jen v tom, aby se pozabíjeli navzájem. Tolik vám mohu říct se stoprocentní jistotou.“

„Proto musíme v první řadě zajmout několik živých Džerrů a vyslechnout je. Určitě nám něco řeknou i pitvy mrtvých agresorů.“
:::

„Možná,“ připustila Bré Tsinga váhavě.

„Ty o tom nejsi přesvědčená?“

„Ráda bych v to doufala.“

„Pak nám tedy zbývá jen jedna cesta,“ zamumlal Arkonidan.

Kosmopsycholožka přikývla a řekla: „Nemáme na vybranou. Musíme přistoupit na všechno, aniž předem víme, co se z toho vyklube.“

7. Terrania City, 14. října

„Harro, pojď už konečně sem!“ vykřikla Mimi a zuřivě zamávala drobnou ručkou.

Někde v dáli dopadl granát, tlaková vlna ji zvedla jako pírkó, a odhodila stranou. Dopadla na zem těsně vedle ostrého úlomku zdiva a zůstala ležet omráčená několik vteřin; jako zázrakem se nezranila. A pak zaslechla další mohutné zadunění a v tu ránu byla na nohou.

Neměla čas podívat se, kde je Harro; utíkala pryč ve spršce paprsků a explozí. Po čtyřech přelezla hromadu sutin a sjela do díry po výbuchu. Lapala po dechu a vyhlížela přes okraj kráteru. Konečně uviděla Han-a. Byl na druhé straně ulice a zjevně neutrpěl žádné zranění. Zavolala na něj, ale nereagoval.

Vtom se zvedl a křikl na holčičku: „Mimi, zůstaň, kde jsi!“ Přikrčil se, když nad ním něco přesvištělo a narazilo to do zbytku zdi.

Asi o sto metrů dál stál Džerro a díval se jeho směrem. Znovu pozvedl Černou neznámou zbraň, kterou svíral v obou silných rukou.

Mimi slyšela, jak Harro zaklel, vyskočil a rozběhl se. Kličkoval jako zajíc a hleděl zmizet za hromadou trosek. SERUN na sobě neměl už od včerejška, kdy našli v rozvalinách raněného starostu jedné terranijské části. Jen co se k němu dostali, objevil se Šourcht. Harro neváhal ani vteřinu a vymě

nil starostovi, který byl přibližně stejně velký jako on, poškozenou kombinézu za svůj SERUN; raněný starosta-okamžitě zapnul antigrav a vytratil se, zatímco Harro popadl Mimi a prchal s ní také pryč.

Včerejšího odpoledne opět vzplály boje, ale stále ještě nezuřily všude. Invazori patrně jen dál chtěli demoralizovat obyvatelstvo.

Džerro zběsile pálil po Harrovi, ten měl ale štěstí. Zahalil ho oblak hustého dýmu. Pálily ho oči a slzel. Přitiskl si šátek k ústům, aby se neudusil, a znovu se rozběhl. Konečně žuchl do jámy hned vedle Mimi, skutálel se po úzkém schodišti a zůstal ležet. Zvenčí slyšeli rozzuřený křik přispěchavších Džerrů. Ti se však po nějaké době vzdálili.

„Ublížil sis?“ zeptala se Mimi sténajícího Han-a, když se vedle něj objevila jako stín, a opatrně na něj sáhla.

„Ne, neboj.“ Specialista LSP se s heknutím zvedl a odkašlal si.

Také Mimi kašlala. Alespoň byli oba naživu. Hustý dým zakryl kráter a zešeřilo se.

Harro si otřel Šátkem pot z čela. „Pokusím se přivolat pomoc,“ prohlásil a začal manipulovat s náramkem. Konečně navázal spojení, nikdo ale nebyl v bezprostřední blízkosti. Kromě toho všichni museli zachraňovat obyvatele, kteří přežili. Jedině kdyby Harro shromáždil víc uprchlíků...

„Takže nás je málo na to, aby se sem harcovali, co?“ zavrčela Mimi.

„To ne. Mimi,“ řekl Harro **a pohladil dívku po zaprášených špinavých vlasech. „Vědí, že nejsme bezprostředně ohroženi a můžeme se z toho vysekat sami.“**

Oba se pohodlněji uvelebili a odpočívali. Čekali, až se rozplyne mrak kouře nad nimi.

^ A ^

Zatímco Mimi spala, Harro přemýšlel o tom, co se dělo v právě uplynulých hodi-

nach a dnech, jež strávil ve společnosti té maličké. Mimi byla mimořádné dítě, to musel uznat. Přestože se bála, přinutila se zůstat s ním, protože odmítala důvěřovat někomu jinému kromě něj. Když přede dvěma dny unikli Šourchtu, Harro vzal Mimi za ruku a chvíli s ní mlčky procházel ruinami. „Žádné děti," zamumlal v jedné chvíli nevědomky.

„Co tím myslíš?"

„Že nepotkáváme žádné děti."

„Samozřejmě že ne," prohlásila Mimi, udiveně povytáhla obočí a zavrtěla hlavou. „Přece se schovávají, ne?"

„Tebe jsem ale našel."

„Já jsem se neukrývala."

Chvilí opět mlčeli, a pak dívka nečekaně nabídla: „Můžu ti pomoci je najít-Znám všechny schovky." Měla tím na mysli všechny skrýše, do nichž se může uchýlit vystrašené dítě.

Harrovi se její nápad přirozeně nezamlouval, protože na ni nechtěl přenášet vlastní odpovědnost. Mimi ale škemrala a brebentila přemoudře tak dlouho, až se vzdal. Nakonec musel uznat, že ji potřebuje.

Lidé Cistola Khana nevěděli, kam dřív skočit, a byli odkázáni sami na sebe. Přestože do akcí byly posílány další a další oddíly, bylo jich stále málo na tak rozlehlé území. Navíc se zachránci po celou dobu vystavovali nebezpečí, že je napadnou Džerrové svázející na palubách svých strojů zajatce.

Harro neměl čas shánět si nový SERUN, prošťourával s Mimi kdejakou „schovku" a shromažďoval děti, které co nejrychleji předával záchranným četám. Mimi se ho ale držela jako klíště; někdy se schovala ještě dřív, než přiletěl evakuační stroj, a vylezla, až když bylo po všem.

Upřímně řečeno - Harro byl jen rád. Kdyby prohledával podzemní haly a šachty sám, určitě by nenašel víc než třicet dětí. Takhle jich s Mimi zachránili už tři sta.

Nejenže sám nebyl schopen vyhledávat správné úkryty - děti před ním dokonce utíkaly. Nedůvěřovaly žádnému dospělému a už vůbec ne ozbrojenému. Zato Mimi se nebály; držela nalezence pohromadě velitelským tónem a bez potíží je dováděla až ke kluzákům.

Přesto si voják LSP dobře uvědomoval, že musí maličkou brzy poslat pryč s ostatními. Smrtí rodičů utrpěla těžký šok. Nezmínila se o nich jediným slůvkem a vůbec neplakala. Jen někdy, když ji přemohl strach, tiše zakňourala. Jakmile si ale všimla, zeji Harro pozoruje, rychle se zase vzpamatovala, protože dobře tušila, že Ji chce poslat pryč. Držela se ho jako tonoucí, aby ji smutek nestáhl do hlubin.

^ A ^

Mimi sebou vyděšeně trhla, když shora kdosi zahřimal: „Vy dva tam! Okamžitě vyjděte ven!" :

„Pst, ani muk...."pošeptal jí Harro.

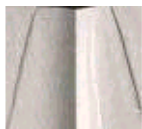
Němě **přikývla**.

„Říkám to naposled!" vyštěkl drsným hlasem Džerro.

Mimi si všimla, jak Harro na okamžik zaváhal.

Spali asi hodinu a mezitím se rozplynul štiplavý kouř. Džerro se k nim musel připlížit Jako duch, neboť Mimi neslyšela žádný varovný zvuk. Možná se jeden z útočníků vrátil, aby je zajal. Lokátory mu přirozeně ukázaly, kde má v díře hledat dvě živé osoby.

Když Mimi viděla, jak Harro váhá, zmocnil se jí strach. Nikdy se nevydá do rukou jednoho z těch odporných vrahounů! To raději zemře! Až příliš často viděla, co dělají se zajatci. Opatrně se začala plížit dozadu do chodby. Rychle se v ní setmělo, ale Harro jí dat malou svítilnu. Prozkoumala krátký úsek chodby a pak se zase přeplazila zpátky k Harrovi.

„Pojď se mnou," sykla. „Honem!"

Srdce jí bušilo a tahala Harra až neurvale za rukáv. Chtěla pryč, zmizet co nejdál od toho rohatce tam venku. Pustila Harra napřed, protože se bála temné chodby.

„VÍŠ, že nás to tady může navěky zasypat?" zeptal se jí tiše Harro.

„**Ano. Ale tak jako tak si pospěš.**"

„No dobrá, maličká. Chodba je tu poměrně těsná a vlastně ani nevím, kam vede..." Harro se vmžiku zarazil, bleskurychle se převalil zpátky a zalehl Mimi, když se zatřásla zem a kdesi za nimi se rozlehla ohlušující detonace.

Tlaková vlna je oba přitiskla k podlaze a oni lapali chrčivě po dechu. Ze stropu spadlo několik úlomků a za neskutečného rachotu se zřítíla chodba za nimi.

Najednou bylo po všem.

Harro se vyškrábal na nohy a Mimi spatřila ve světle baterky, jak se ušklíbl. „Tak tamtoho jsme se zbavili," prohlásil. „Ano. Jenom ale doufám, že chodba má druhý východ," špitla Mimi a hodně se jí třásl hlas. Předtím si sice hrála na kdovíjakou hrdinku, ale vůbec se jí nelíbila představa, že se tady pomalu udusí ve tmě. Kromě toho nemohli tušit, co všechno tady na ně dole Číhá.

Chodba byla stále hodně úzká a nízká a klesala. Mimi měla pocit, že se jí do nosu dere staletá zatuchlina. Občas ale ucítila závan trochu čerstvějšího vzduchu a to znamenalo, že je někde ventilace nebo další východ.

„Máš tušení, kde to jsme?" zeptala se Harra.

„Nevím. Nejspíš někde v nějaké staré zapomenuté štolě, která se odkryla při explozi. Možná jde o údržbářskou chodbu podzemní dráhy."

Konečně došli k místu, kde se křížovalo několik chodeb. Shora kapala voda a v jedné chodbě se leskla stružka vody.

Mimi sebou trhla, když zaslechla pronikavé zapištění. „Co je to?" vyjekla.

„Krysy," odpověděl Harro, jako by se nechumelilo.

„Krysy? Co jsou to krysy?" „Hlodavci, kteří sežerou, na co přijdou. Žijí ale jen na takovýchhle neúrodných územích, ne v našich čistých obytných blocích." „Jak víš, že jsou to krysy?" „Hele, děvče, nejsem na první akci." „Promiň. Ale... neohlodají nás?" „Neboj, maličká, mám zbraň. A kromě toho určité brzy vylezeme ven." „No Jo. Kudy se ale máme dát?" „Chodbou, která vede nahoru a jde se v ní pohodlněji než dosud."

Harro chvíli pátral a pak vybral tu správnou. Brzy začala poměrně strmě stoupat a bylo v ničem dál světleji. Zanedlouho vylezli po žebříku jednou Šachtou na povrch-Zdalo se, že nejsou daleko od místa, kde se předtím ukryli. Harro se rozhlédl a zaklel.

^ ^ ^

„Třeba si nás nevšimli," řekla Mimi, jako by se chtěla uklidnit.

O kus dál letěl nízko nad zemí hlídkující šourcht s dvaceti Džerry na palubě.

Harro popadl holčičku za ruku a rozběhl se s ní k rozbořenému věžáku. „Nemá smysl vracet se zpátky do kanálu," zavrčel.

Mimi několikrát zakopla, pokaždé ale stačila vyrovnat pád. Harro ji už zpola nesl, aby zrychlili. Džerrové jako by nikam nespíchali. Nestříleli po nich - zjevně je chtěli dostat živé. Věřili pevně, že jim nikdo nemůže uniknout.

Šourcht přešel do klouzavého letu a z la-melových přepážek na bocích se hrnuli těžce vyzbrojení, prapodivně vystrojení plenitelé. Rychle se rozprskli do všech stran a vyrazili divoké hrdelní skřeky, v nichž

převládaly hlásky ch a š. Počínali si bezstarostně, jako kdyby byli na školním výletě.

Jeden z nich, který na sobě měl drahé vysoké ohmovačky, chlupaté kožešinové kalhoty, drátěnou košili, široký opasek se zbraněmi, amulety a náušnice, se vydal primo za Harrem a Mimi.

„Potřebujeme posily, a to hned!“ vyštěkl voják LSP do náramku a vzápětí udal polohu.

Ještě pořád žádný z pronásledovatelů nevystřelil. Nemohli použít ani neurologické zbraně, protože lidé od nich byli příliš daleko. Harro a Mimi konečně doběhli k věžáku. Dívka se vyšplhala obratně jako opička po hromadě sutin a proskočila rozbitým oknem dovnitř. Hano byl vmžiku za ní. Z věžáku zůstala vlastně jen polozborcená, kompletně vypálená kostra. Na mnohých místech ještě doutnala.

„Tady není kde se pořádně ukrýt,“ zavrčel Harro.

„Budova Je ale dost rozlehlá,“ namítla Mimi. „Zkusíme proběhnout na druhý konec!“

Voják LSP ji pustil před sebe a ona snadno našla nejrychlejší a nejpohodlnější cestu. Nebezpečné úseky přelézala s jistotou náměsíčníka.

Mezitím uslyšela, že se venku bojuje; zřejmě dorazily posily... jim uvnitř ale byly málo platné.

„Nemůžete uniknout!“ rozlehl se za nimi křaplavý hlas. Zdálo se, že skoro každý Džerro už ukoristil translátor. „Vzdejte se, nic se vám nestane!“

„Ani náhodou!“ zamumlal Harro.

Džerro prostě odstřeloval jednu překážku za druhou, když postupoval za nimi. Několikrát se málem probořil podlahou, ale ani to ho nezastavilo.

Mimi si připadala jako v děsivém snu, v němž utíká před neviditelnou nestvůrou a neví, jak jí uniknout. Copak to nikdy nepřestane?

„Doleva!“ zachrčel Harro za ní. „Je tam druhý dům, tam ho setřeseme.“

Dívka okamžitě změnila směr. Rachot za nimi, který se postupně přibližoval, jí dával křídla. Prosvištěla jako Šíp rozbitou přepážkou, překonala nechráněný meziprostor a zmizela v druhé budově. Harro doběhl několik vteřin po ní.

^ .*. ^

Budova sloužila předtím zřejmě jako turistická informační kancelář. Byly v ní různé zasedací místnosti, předváděcí síně, sklady cestovních materiálů, obchody se suvenýry a spousta dalších prostor. Dům sám neměl poškozené zdi, byl ale zcela vyplněný a všude se povalovalo zničené zařízení. Přepážky byly zbořené explozemi a ve stěnách zely díry po vstřelech. Sít' chodeb byla dostatečně spleťtá, aby se dal protivník vodit za nos delší dobu.

Džerro Je pronásledoval sám, ostatní jeho soukmenovci bojovali venku proti Terrancům.

Harro a Mimi mohli uniknout pronásledovateli jen v případě, že se jim podaří najít dobrou skrýš, do níž by se za nimi nedostal. Harro si navíc opatřil v posledních dnech dostatek vybavení; sebral všechno, co vypadalo ještě jakž takž funkčně. Měl i džerrské zbraně, které mohl použít proti rohatci.

Mimin výkřik zdusila ruka, která jí zezadu zacpala ústa. Okamžitě začala kolem sebe divoce kopat a kousala do ruky, ale kdosi ji vlekl zpátky do místnosti. Moc toho neviděla, slyšela ale Harrův rozružený hlas. Křičel na útočníka, aby ji okamžitě pustil.

Ten poslechl, protože vzápětí byla volná. Odklopýtala k Harrovi a opřela se o něj. Rozhlížela se a z očí jí sršely blesky. Kolem sebe spatřila asi tucet dospělých. Byli to samí muži, většině z nich bylo určitě víc než sto let. Vypadali odraně a vyčerpaně,

^obličej je měli šedivé, vráscité a zanedbané.
^Nelíbilo se jí, jak těkali pohledy. V rukou
měli ukořistěné lehké džerrské zbraně,
eurobiČe a několik ručních paprskometů.

„Ta maličká vyvádí jako fúrie, holené
mám samou modřinu a málem mi prokousla
ruku,” zavrčel ten, který chytil Mimi zezadu.
Mezi prsty mu kapala na podlahu krev.

Mimi se ani trochu nestyděla, podle **ni si to**
pobuda zasloužil-

„Zbláznil ses? Pobíhat tady s děckem?”
obořil se na Harra vysoký hubeňour, který byl
o poznání mladší než ostatní.

„Pronásledují nás,” namítl voják LSP
chladně.

„Pošťval na nás zatracené Džerry!” zasyčel
druhý muž a další dva tři se výhrůžně pohnuli
směrem k Harrovi a holčičce.

Mimi se přitiskla ještě pevněji ke svému
příteli a ten jí položil chlácholivě ruku na
rameno.

„Je jenom jeden,” řekl Harro nevzrušeně.
Byl neustále ve střehu, ruce držel co nejdál od
zbraní.

Jednou Mimi vysvětlil, že je to důležité.
Většina dospělých byla po dnech plných hrůz
hodně podrážděná a nedůvěřovali nikomu,
stejně jako děti. Stačilo je něčím vylekat a
stříleli bez varování.

„Můžeme počkat tady, venku je **už** posila.
Slyšíte, jak se tam bojuje?”

Pomenší šedovlasý muž si opovržlivě od-
plívl a zavrčel: „Na ty se nemůžeme spo-
lehnout. Jen se podívej kolem sebe! Tak jsme
to dopracovali. Terrania padla, a ty tu meleš
něco o posilách!”

„Buďte přece zticha!” vmísil se do hovoru
jiný muž. Byl poměrně vysoký a statný. Vlasy
měl bílé a Mimi ihned poznala, že je to vůdce,
protože ostatní zmlkli.

„Hysterie nikomu nepomůže,” pokračoval
bělovlasý hromotluk. „Tady jste zatím j oba v
bezpečí. Bráníme se tu už dva dny, **í** pomalu
nám ale docházejí zásoby. Nahoře

byla kantýna, kterou úplně nevydrancovali.”

„Jen klid, až vyřídím toho Džerra, dovedu
vás ke svému kluzáku,” prohlásil Harro.

Mimi sebou trhla, když k nim zničehonic
přiskočil hubeňour. „Neviděli jste mého
syna?” vyhrkl chraplavě. „Víte, přijel jsem do
města teprve před pár dny a ubytoval Jsem se
v Jednom hotelu. Rád bych se s ním setkal,
alespoň teď. Neviděli jsme se dvacet let,
nemluvili jsme spolu. Ozval se mi před
měsícem...” Suše se rozvzlykal a dodal:
„Musím mu říct, že jsem mu křivdit. Proto
jsem taky přijel...”

„Jak vypadá tvůj syn?” zeptal **se ho** Harro
jemně.

„Jako já, jenom je mnohem mladší,” od-
pověděl muž a vzápětí se hystericky roz-
chechtal. „Není to k popukání? Člověk si
myslí, že se mu povede vyřešit všechny pro-
blémy... A teď mi nezbude nic jiného, než že
půjdu hledat svého syna! Vyběhnu ven a...”

„Nikam nepůjdeš!” vyjel **na** něj bělovlasý
hromotluk.

Všichni rázem zmlkli, **protože zaslechli**
zvenčí Šramot.

„Džerro...,” špitla Mimi a cítila, jak se jí
rozbušilo srdce.

„Hned si ho podáme,” sykl kdosi, **a než** se
Harro nadál, celá skupina zmizela.

^ A ^

„Zbláznili jste se!?!“ vykřikl Harro. Ani se
nenamáhal mluvit tiše- Džerro je beztak už
objevil. „To je moje věc, držte se laskavě
zpátky!” Popadl Mimi za ramena a probodl jí
pohledem. „Ty zůstaneš tady, jasné?” přikázal
jí naléhavě. „Počkáš, až se vrátím, a někde se
schováš!”

Holčička poslušně přikývla, ale přirozeně
měla v úmyslu udělat pravý opak. Nikam
nezáleže, nezavře oči a nebude si na-

mlouvat, že se nic neděje! Důvěřovala Harrovi, přesto se musela přesvědčit na vlastní oči, co se bude dít.

Sotva Harro vyběhl z místnosti, opatrně se vykradla za ním. Vzápětí spatřila Džerra, který vyšel nečekaně zpoza rohu. Na chodbě se neměla kde schovat. Strnula, když na sobě ucítila kruté, ledově chladné oči.

Nebyl vysoký, měřil asi tak metr padesát a byl tedy menší než Mimi. V ramenou měl ale metr tucet. Tělo měl statné a na krátkém krku mu seděla odporná masitá hlava s prasečím rypákem místo nosu, vysunutou spodní čelistí, čtyřmi hrozivými tesáky a se zakrouceným rohem na čele. Z pat vysokých ohrnovaček mu trčely spáry ostré jako nože.

Za opaskem měl bogan. Svlékl si rukavici a pomalu pohnul třemi prsty a palcem, aby předvedl blýskavé drápy.

„Zdravím tě, prcku,“ ozvalo se z ukořistěného translátoru. „Na tebe nepotřebuji! žádnou zbraň. Tak dělej, pojď sem ke mně!“

Mimi zaslechla odkudsi Harrův vylekaný výkřik a vzápětí vypuklo peklo. Do chodby se odevšad vříteli muži a řvali jeden přes druhého. Někdo popadl holčičku a strhl ji zpátky. Mimi ještě koutkem oka zahlédla Harra, jak se hrne z úkrytu.

„Rychle!“ vykřikl bělovlasý vůdce.

Džerro ani nestačil sáhnout po zbrani a vystřelil. Mimi pořád kdosi postrkoval, táhl ji a zakrýval jí výhled. Zakrátko docela ztratila orientaci. Hnali se chodbami nahoru dolu, nesčíslněkrát zahnuli za roh, ale pořád se nacházeli v téže budově.

Za sebou slyšela hněvivý řev Džerra, který je pronásledoval. Šlo mu to však ztuhla ve spleti chodeb a rozvalin.

Konečně vběhli do nějaké místnosti a Mimi kdosi až neurvale postavil na zem. Kašlala, mnula si nos a oči a někdo na ni sykl, aby ani nemukla. Muži ji obstoupili a vypadali skoro stejně hrozně jako Džer

ro. Dívka si zalezla plaše do kouta a sed-ta si na bobek.

„To bylo o vlásek,“ hlesl tiše bělovlasé vůdce.

„Kde to jsme?“ zeptal se ho Harro stojící před ním.

Mimi udivilo, jak je klidný a nezahrnuje ty bláznivé výčitkami.

„Na druhém centrálním poschodí, přibližně nad kanceláří, v které jsme na sebe předtím narazili,“ odpověděl vůdce. „Nic ve zlém, ale pěkně jste nám to s tou maličkou zavařili.“ Aniž počkal na Harrovu odpověď, kývl na hubeňoura a přikázal mu: „Tak dělej, pusť se do toho, Mossigu. Máme jen pár minut.“

„O co tu...?“

„To ti chci právě říct. V téhle administrativní budově je hlavní přípojka. Mossig je hypertechnik, předtím si trochu pohrál tady nahoře s konzolemi a podařilo se mu to. Většina zařízení je v háji, ale ne všechna. Dokopal syntroniku k tomu, že dokážeme vytvořit hyperdimenzionální pole, i když na nepatrné ploše Čtyř Čtverečních metrů. Více energie nemáme a je to jen pokus. Nicméně jde o skvělou past: Až Džerro hupsne do tohohle pole, zhroutí se jeho ochranný štít. A pak ho dostaneme.“

„Víte to určitě?“ hleděl na ně Harro ohromeně.

„Hele, co si myslíš, že jsme tu asi poslední dva dny dělali? Točili si palci?“ uchechtl se vůdce. „Kdykoli jsme měli dost energie, nalákali jsme sem jednoho z těch hajzlů a oddělali jsme ho. A funguje to. Ty bestie prostě nemůžou uvěřit tomu, že se dokážeme bránit.“

Dospělí si ještě chvíli šeptali o věcech, kterým Mimi nerozuměla a které ji ve skutečnosti ani nezajímaly.

„Pst,“ sykl chlapík držící stráž u Vchodu. „Právě dorazil na naše patro.“

Mimi si nervózně hryzla spodní ret a po- zofovala Harra, jak rozděljuje ostatním uko-

řistěné zbraně. „Musíme ho přišpendlit ke zdi, ale ne zabít!“ nabádal je. „Potřebuju ho dostat za každou cenu živého, na to nezapomeňte.“

Všichni chvatně ustoupili, jen Mossig zůstal u konzole. Mimi si zalezla pod překocené stoly a skříně do kouta, který byl nejdál od vchodu. Bylo příliš pozdě na to, aby hledala bezpečnější úkryt, a kromě toho ji mohli ostatní snáz chránit, když byla s nimi. Přesto se klepala po celém tele a doufala vroucně, že past sklapne, jak má.

^ A ->

Džerro se blížil pomalu k nim a oni slyšeli jeho supění. Pohyboval se obezřele, jako kdyby tušil léčku, ale ne zrovna nehlučně. Lokátory mu určitě ukázaly, kde se skupina Pozemšťanů skrývá. Protože nevyužil granátový zásobník svého boganu, zdálo se, že je chce chytit do energetické sítě.

Čekání se vlekle nekonečně dlouho. Džerro pročmouchával důkladně okolí. Věděl, že z téhle slepé uličky mu oběti už rozhodně nevyklouznou, a dával si schválně načas.

Partyzáni Jako by na to byli zvyklí, protože ani jeden neopustil své postavení. Nikdo také nejevil žádné známky nervozity. Mossig stál i nadále u konzole a nespouštěl z OČÍ dvevní přepážku.

Konečně vplulo do kanceláře Džerrovo mohutné bricho a na něm se skvěl bogan připravený k palbě. Po něm následovalo statné tělo.

„Teď!“ vykřikl **bělovlasý vůdce**.

A vzápětí se stalo mnoho věcí najednou. Mossigovy prsty přeletěly po konzol! a Džerrův ochranný štít vzplál. Harro po něm nepřetržitě páčil. Když se štít konečně rozpadl a zásah Harrovy zbraně vyrazil Džerroví z ruky bogan, partyzáni se už neovládli. Harro s nimi nic nezmohl. Nenávist, vztek a bolest se v nich spojily, potla

čily jakoukoli rozumnou úvahu a všichni se vrhli na rohatce jako šílení.

31

Voják LSP na ně zběsile řval, aby ho pustili k Džerroví. Nikdo ho ale neposlouchal. Mimi se třásla a tiskla si pěsti k ústům, aby neječela nahlas.

Džerro zavřeštěl, když ho zasáhl jeho vlastní neurobič. Pohyby těla uvnitř klubka útočníků byly čím dál pomalejší a ochablější.

„Dostali jsme ho!“ zavřískal kdosi vítězoslavně. „Vzdává se! Porazili jsme ho jeho vlastními zbraněmi! A je naživu!“

„Měli bychom ho zabít, roztrhat na kousky a ty poházet venku, jako varování jeho kumpánům!“ Ječel další muž nenávisně a krvelačně.

„Ne, potřebuju ho živého!“ řval Harro velitelským tónem a odstrčil oba partyzány. Vzápětí strnul a zbělel jako křída.

„Mimi, utíkej! Utíkej, jak nejrychleji můžeš, a snaž se dostat co nejdál odsud!“ zařval zničehonic.

Holčička ho okamžitě poslechla. Vystřelila jako blesk ze své skrýše, proběhla kolem klubka bojovníků a vyřítila se na chodbu. Slyšela, jak Harro křičí na partyzány, aby také uprchli. Protože Jeho hlas neslábl, došlo jí, že běží za ní. Neohlížela se, hnala se dál chodbou, přeskakovala rozbitá, převrácená zařízení a tak tak se zarazila, když se před ní ve stěně objevila díra o průměru deset metrů, za níž nebylo nic. Dala se vpravo.

Zakrátko ji Harro dohonil. Zvedl ji a utíkal s ní dál. Zahnul za roh, po chvíli za další a vřítíl se do nějaké kanceláře. Hned nato "kdesi vyšlehl oslnivý záblesk a ozvala se ohlušující detonace. Podlaha se jim zatřásla pod nohama a slyšeli mohutné praštění, jak se řítily k zemi další části budovy. V jejich okolí se nic nezbortilo - alespoň zatím ne.

Mimi si zacpala uši a schoulila se celá roztřesená v Harrově náruči. Trvalo něko-

lik minut, než se trochu vzpamatovala. 'Vy-
jeveně pohlédla na přítele.

„Ti hloupí blázni," vyhrkl zatrpkle. „Viděli
přece, že Džerro má v ruce granát..."

„Nevyčítej si to," pokusila se ho utěšit Mimi.
Byla ráda, že je Džerro mrtvy. Jen litovala
partyzány, i když byli zpola Šiléní a
nebezpeční. Chovali se statečně a bili se jako
praví hrdinové. „Ty za to přece nemůžeš."

„Tobě se to mluví, maličká," povzdechl si
Harro tiše.

^ A ^

Harro neztrácel čas, „Ostatní nás určitě
hledají," řekl Mimi.

Navíc v budově už nebylo bezpečno, mohla
se každým okamžikem zřítit,

„Musíme najít jiný způsob, jak nějakého
Džerra chytit živého. Alespoň jednoho,"
umiňoval si voják LSP.

„Je to teď důležitější, než pátrat po dětech?"
zeptala se ho Mimi užasle.

„Všechno je stejně důležité, nemůžu ale dělat
víc věcí najednou, Mimi," odpověděl Harro.
„Kromě toho nejsem jediný. Všude se pohybují
záchranářské, odklízovací a hasicí oddíly. Pojď,
musíme dál."

Vzal děvčátko za ruku a vyvedl je z budovy.
Kráčel opatrně a jistil se kombimetem do všech
stran. Najednou se zarazil a Mimi jakbysmet. Po
ulici utíkala žena pronásledovaná Džerrem na
chřeši. Stroj za sebou jako vždy zanechával ocas
hustého smradlavého kouře a příšerně rachotil.
Zdalo se, že Džerro šťve ubožáčku Čistě z kra-
tochvíle. Po chvíli ji přeletěl, přiměl ji, aby se
obrátila, a hnál ji opačným směrem.

**Ztrýzněná žena supěla, zakopávala a krčila
se, kdykoli se k ní pronásledovatel přiblížil.**
Zoufale přitom vždycky zaječela.

**Vtom Džerro přiletěl až těsně ke kořisti,
zastavil chřeš a před zraky Mimi a Harra se
dotkl ženy dlouhým černým neurobičem.**

Chudačka povyskočila a vzápětí padla k
zemi, škubajíc sebou a svíjejíc se v děsivých
bolestech. „Prosím, ne," bědovala. „Už ne,
prosím..."

Džerro zjevně pobaveně zaňafal a znovu se
k ní přiblížil. Vtom najednou strnul. Vypadalo
to, jako kdyby přijímal radiové hlášení. Otočil
se, zvedl se s chřešem do výšky, zrychlil a
zakrátko zmizel z dohledu.

Harro se rozběhl k ženě a ani se nesnažil
krýt. Mimi se zajíkla a pak se rozběhla za ním.
Momentálně nebyl nablízku nikdo jiný kromě
nich.

„Jak je Jí?" zeptala se úzkostně přítele.

Ubožáčka ležela na zemi zkroucená, obličej
obrácený k nebi. Její strnulý pohled Mimi
dělil. Harro sňal ruku z jejího krku a zavrtěl
hlavou. „Právě zemřela. Selhalo jí srdce."

Holčička sevřela pravou ruku v pěst a ucplala
si jí pusou. Hryzla se do prstů, až jí začala téct
krev. Neřekla jediné slovo.

„Alespoň už ji nic nebolí," šeptl Harro.
„Byla poměrně vážně zraněná, byl zázrak, že
vůbec mohla tak rychle utíkat..."

„A... teď-...", zakoktala Mimi, pořád ještě
jako ochrnutá.

Harro vstal, posbíral zbraně povalující se
okolo, zkontroloval je a funkční si vzal. Ob-
ličej měl očouzený a na hlavě a na rukou měl
četné Šrámy. Příliš se nepodobal přívětivému
muži v čistém SERUNU, s nímž se Mimi
setkala před několika dny.

„Konec kompromisů," zasyčel zachmuřeně a
nenávisťně. „Poslouchej, Mimi, já teď
přivolám radiem kluzák, aby tě odvezl pryč."

„Ne, Harro!" zvolala vyděšeně dívka.

„Neodmlouvej," přerušil ji příkře. „Nemá to
smysl, všude se tu ještě bojuje a je to tu pro
tebe příliš nebezpečné."

„Ale co děti-...?" vyhrkla **prosebně,**

Harro si povzdechl. Poklekl před Mimi,
vzal ji za útlá ramena a řekl: „Já se **teď** **ne-**
můžu starat o děti, Mimi. **Moc** **jsem** **se** **od**

tebe naučil a dokážu se protlouct sám. Nemůžu za tebe převzít odpovědnost, pochop! Tentokrát ovšem nedopustím, abys mi zase utekla. Nemůžu tě vzít za žádných okolností s sebou. Tam, kam teď Jdu, tě nemůžu potřebovat."

"Co si bez tebe počnu, Harro...," zaškemrala Mimi, vzápětí ale příteli vyčetla: „Necháváš mě na holičkách."

"Ale ne, právě naopak," namítl jemně. Vzápětí vstal, zvedl Ji a přivinul ji k sobě. „Mám tě přece moc rád, moje malá statečná hrdinko. Moc se ale taky bojím, že se ti něco stane. Nikdo tě nenechává na holičkách. Mimi. To neudělali ani tví rodiče. Snažili se, jak mohli, to mi věř. Musíš jim odpustit a pak teprve budeš moci opět plakat."

"Já ale nechci brečet!" řekla Mimi vzdorně. „To dělají jenom hysterky a malé holky!"

"Já vím," řekl Harro a usmál se na ni. „Přesto není špatné, když si člověk občas popláče. Uleví mu to na srdci. Nemusíš se za to stydět. Teď už ale musíme jít. Slib mi, že budeš rozumná."

Mimi přikývla. Poznala, že Harro by se už nedal obměkčit, ani kdyby opět vzala nohy na ramena. Nechtěla, aby se na ni zlobil. Přála si, aby na ni mohl být pyšný. Jestliže považuje za rozumnější, když se rozloučí, má proto asi důvod. Třebaže to bude pro oba hodně těžké.

"Přivolej kluzák!" řekla Mimi po chvíli.

8;

Nonzska stavba, téhož dne

Atlan zastihl Bré Tsingu v její pracovně. Právě skládala nějaký hadr.

"Genhered se zdráhá nosit svůj Šat," odpovíděla mu na nevyřčenou otázku. „Ráda bych ho přiměla k tomu, aby se místo toho omtal tímhle."

"Má to být něco jako rubáš kajícíka?"

"Ne, právě naopak. Chci, aby nepřišel úplně o svou identitu. Tvrdí, že už není hoden nosit řízu. Pakliže ale nenosí žádný oděv, nejspíš se zcela vzdal svého postavení - a tedy také své totožnosti. Potom bych mu pravděpodobně nemohla pomoci při obnově jeho paměti. Choval by se jen jako artista, ztratil by poslední zbytek vůle Žít a dřív nebo později by zemřel."

"Doufejme že budeš mít s tímhle hadrem úspěch," prohlásil Arkonidan, ale tvářil se skepticky.

"Uvidíme," prohlásila kosmopsycholožka optimisticky. „Přejdeme ale k běžným záležitostem. Když jsme se včera nedostali k záznamům, napadlo mě, že bychom je mohli přehrát v Genheredově přítomnosti."

"Ano, bohužel jsme na ně neměli čas," řekl omluvně Arkonidan. „Museli jsme se věnovat jiným věcem, poté, co se ozval jeden z mých agentů. Musel jsem se spojit s RICEM. A to je samo o sobě složité - buď musím opustit faktorový element, nebo navázat spojení s vnějším světem pomocí tvého pozoruhodného kabelu. Doufám, že jsem tím příliš nenarušil tvůj plán."

"Počítala jsem s tím, vždyť jsi velmi zaměstnaná, významná osoba," odpověděla poněkud uštěpačně Bré a v očích jí vesele zajiskřilo.

"Teď jsem ti ale plně k dispozici," uchechtl se Atlan.

"Dobrá. Jsem hrozně zvědavá, jak na to zareaguje. Zatím ani neví, jak probíhá běžný denní režim třeba takového komunikačního specialisty."

Genhered seděl pořád ještě v jedné z otevřených místnosti; zřídka se odvažoval dál a zdržoval se jen v určité části budovy. Bré Tsinga mu v jedné místnosti zřídila nouzový příbytek, a když přišli, vybalila potravu a roucho.

"Jsi pořád ještě Genhered, i když nyní máš postavou nositele hříchu," řekla Non-

ggovi a podala mu šat. „Zase si zasloužíš svou řízu, nesmíš se ale **ode** všeho odpoutávat.“

• '•"

„Už jsem ti přece řekl, že můj trest je zasloužený a že jsem ho přijal," namítl Genhered.

„Nakládáš si na sebe ale dodatečný trest, když odkládáš oděv, ačkoli ti byl ponechán. Proč? Myslíš, že je to správné?"

Nonggo neodpověděl a zdálo se, že je zmaten. Potom mlčky sáhl po říze a zahalil se do ní. Viděl v sobě patrně kajícího, ještě se ale nevzdal úplně. Bré Tsinze se ulevilo. Mohla pokračovat v práci.

Jako první si vyžádala data týkající se sociologického uspořádání Nonggů, aby získala odpovídající pozadí aktuálních událostí. Informace byly vizuálně velmi dobře připravené a hologramy Genhereda skutečně zaujaly.

A pak se poprvé pohnuly svaly v jeho obličeji. Roztáhl ústa do znamení údivu a vzápětí mu naskočily pod tvářemi první vrásky. Byl rozrušený, napjatý!

Na základě dosavadních zkušeností kosmopsycholožka poznala, že nejde o radostné vzrušení, nýbrž že data Nongga dojala a vyvolala v něm zasuté vzpomínky. A všechny - nebo alespoň některé - byly bolestné. Konečně byl učiněn první krok!

^ A ^

Bré Tsinga udělala přestávku, aby Genhereda příliš nevyčerpal. Zdálo se, že Nonggo usilovně přemýšlí o přijatých informacích a srovnává je se znovu nalezenými vzpomínkami.

Psycholožka si dovedla živě představit, jaký zmatek to v něm asi vyvolalo.

„Necháme ho o samotě a půjdeme se najíst. Mám docela hlad," navrhla Arkonídanovi.

„Genhered prostě není vyvrženec v našem slova smyslu," prohlásila **Bré Tsinga**

během jídla. „Princip nositele hříchu jde patrně ještě mnohem dál. Odluka od neuronických sítí způsobí fatální izolaci postiženého. Genhered je prakticky slepý, hluchý a bez hmatu. Může naklánět hlavu ke straně, jak chce, ale nemůže se pohroužit do sítě. Není divu, že při tom přišel o paměť. Navíc mu byl odepřen i přístup na Kolo nositelů hříchu, takže nemůže pobývat ani se svými druhy v utrpení.“

„A to mi připadá zvláštní," namítl Allan. „Nonggové považují tento princip za nevyhnutelný, aby chránili ostatní soukmenovce a šňali z nich veškerou vinu. Pro ně to není trest, nýbrž pevná součást jejich kultury. Pociťují to tak i sami nositelé hříchu -připadá jim to logické, neodvratitelné, v žádném případě to nepovažují za kruté nebo ponižující. Proto se nositelé hříchu nezabíjejí ani neposílají do nirvány, nýbrž se vysadí na Kolo nositelů hříchu, kde se mohou i nadále považovat za část nonžské kultury a netrpí příliš svým postavením. Společenství Kola nositelů hříchu jim pomáhá do jisté míry překonat šok způsobený poznáním, že musejí žít bez neuronů.“

„To zní věrohodně," připustila Bré Tsinga.

„Genhered je ale úplně sám. Byl prostě odstaven, Zygonod a Galtarrad ho odsoudili k smrti a určitě by zahynul, kdybychom ho nenašli. Proč? Proč ho nevzali s sebou, aby si odpykal trest ve své vlasti?"

Kosmopsycholožka se zatvářila užasle. „Vypadá to, jako kdyby mu chtěli všemi prostředky zabránit v tom, aby vedl poměrně normální život. Možná by si jednoho dne i zvykl na to, že žije bez neuronu.“

„Potom by ale byl jeho význam mnohem větší, než nám dosud namlouvá!“

„A Nonggové nám zatajují spoustu věcí, které nejsou obsaženy v těchto datech." Bré se narovнала na židli a zamyšleně přežvykovala žlutý zeleninový stonek. „Problém je, že nesmíme Genhereda přetěžovat, ji

nak u něj nastane recidiva. A i když si vzpomene na všechno, nemůžeme si být jisti, že bude ochoten nám všechno říct." Kosmopsycholožka odhodila nakousnutý stonek zpátky na talíř, vstala a dodala: „Budeme pokračovat. Potřebujeme získat co nejrychleji veškeré informace a nechci tě zbytečně připravovat o Čas."

Genhered byl stále ještě ve svém příbytku; zřejmě Čekal, až přijdou Bré a Atlan. Okamžitě se zaměřit na další informace vyvolané ze syntonické paměti Arkonidanova SERUNU. Týkaly se nonžských dějin. Byla mezi nimi i obsáhlá zpráva o KONTOVÍ, kterého Nonggové znali jen jako Goujirreze z Norrowwonu vyvolávajícího chaos. Následovaly zmínky o Koalici Thoregon a jejích poslech - A Genhered jako by procitl úplně.

Když padlo jméno čtvrtého posla Thoregonu, Nongga Cenndicyla Pervorata Zeuna, Genheredův obličej ožil a tiše řekl: „Starý dobrý přítel... Jak je to už dlouho? Jak se mu asi dnes vede? Uvidíme se ještě vůbec někdy?"

Cenndicyl Pervorat Zeun byl mimořádný Nonggo, a to nejen proto, že byl čtvrtým poslem Thoregonu. Přežil a zachoval si zdravý rozum i přes odloučení ode všech neuronických sítí, což se dalo říct jen o málo jeho soukmenovcích. A mluvilo se o nich s nesmírnou úctou.

Genhered tedy Cenndicyla znal, když o něm hovořil jako o „starém příteli“!

„Uplynulo šedesát let...“ vzpomněl si pracné Nonggo.

Bré už od Atlana věděla, že Nonggové přesně tak dlouho už nic nevědí o Čtvrtém poslu a domnívají se, že patrně přišel o rozum na jedné ze svých Četných cest - nebo že ještě někde putuje. Alaska Saedelaere potvrdil, že jde o mylný závěr - Cenndicyl byl už šedesát let po smrti.

Vzpomene si Genhered ještě na další věci? Bude o nich se mnou mluvit? uvažo-

vála kosmopsycholožka horečně. Než však stačila něco říct, náhle vycítila blížící se pohromu. Atlanovy vibrace se prudce změnily. Pokusila se ho bleskurychle zabrzdit, ale bylo příliš pozdě.

Arkonidan poprvé oslovil Genhereda. Mluvil k němu vlídně a citlivě, alespoň se tak domníval. Bré si nedovedla vysvětlit, co ho přimělo k tomu, aby začal Nongga utěšovat a vysvětlovat mu, jak ho mrzí, že čtvrtý posel Thoregonu zahynul před Šedesáti lety.

Psycholožka rezignovaně mlčela. Nesměla dát najevo žádnou hektiku, tím by všechno jen zhoršila. Mohla jen Čekat a doufat, že Atlan se zachoval správně.

Genhered se na chvíli zahleděl upřeně na Arkonidana, a pak se zhroutil. Jeho vytáhlá postava se zlomila jako suchá větve pod náporu prudkého poryvu větru. Hlavu měl nakloněnou ke straně, oddechoval skoro pětkrát za minutu a zcela se pohroužil do sebe.

Bré Tsinga vyskočila. Dala Allanovi najevo, aby zmlkl a vstal. Arkonidan ji beze slova poslechl. Téměř poklusem se pak vrátili do obytného kontejneru.

Jakmile vešli, psycholožka se už neudržela a vybuchla: „Skvělá práce! Ne, opravdu, jsem na tebe hrdá. Můžeš si blahopřát, nenechám, se strhnout k takové chvále často."

„V čem vidíš problém?“ hájil se Allan, ona ho ale přerušila hlasem, který by v té chvíli dokázal řezat kov.

„Dobrá, řeknu ti to tedy, ale naposledy, Nesmrtelný. At' si máš na hrbu dvanáct tisíc let nebo víc a spoustu zkušeností k tomu, třebaže se můžeš pochlubit bystrým rozumem ještě podpořeným tvým záviděníhodným zvláštním smyslem a jsi senzibilní... Nyní stalo přesně to, Čeho jsem se obávala. Pěknější to podělal!“

Bré Tsinga se postavila před Arkonidana, zašermovala mu ukazováčkem před nosem

a pokračovala rozzuřeně: „Zapamatuj si jednou provždy: Pokud máme spolupracovat, psychologickou stránku necháš laskavě na mně, ano? Pro dnešek s Genheredem končíme. A ty by ses měl držet zpátky i zítra. Myslela jsem si, že mi už důvěřuješ... a teď tohle!"

„Já ti přece věřím," ubezpečil ji Allan. „Genhered se to ale musí všechno dozvědět."

„Jistě, ale ne takhle! Jako kdybys ho bacil kyjem po hlavě! Právě v tom ti nerozumím. Myslí si snad, že se všechno dá vyřídit během pár minut?" Pohodila světlou hřívou a poněkud klidněji dodala: „Dobrá, stalo se. Teď si půjdu zaběhat, abych to vydýchala. Potom si znovu projdu záznamy a promyslím si strategii dalšího postupu."

Nechala Atlana Allanem a zamračená odešla do svého pokoje.

9.

Terrania City, téhož dne

„Kluzák tu bude za chvíli, Mimi," oznámil Harro dívce. „Brzy budeš v bezpečí."

Mimi na to nic neřekla. Na jedné straně byla ráda, že uvidí konečně něco jiného než zarmucující trosky města. Namáhalo Ji Čím dál víc sledovat boj obyvatel o přežití. A Džerry, kteří měli Terranii v rukou a hráli si s lidmi jako kočka s myší.

Na druhé straně jí bylo jasné, že zřejmě už v životě nespatří Harra. Jakmile splní svůj úkol tady, nejspíš ho povolají jinam a rychle na ni zapomene. Bude zachraňovat jiné děti.

„Skončí to vůbec někdy?" zeptala se přítele tiše. Pohlédla mu do očí, aby se neuchýlil k chlácholivým výmluvám.

„Přirozeně že ano, Mimi," odpověděl a ona si byla jista, že je o tom pevně přesvědčen. „Můj šéf, Cistolo Khan, určitě vy

myslí nějaký způsob, jak se zbavit Džerrů. A město si můžeme potom postavit znovu."

Mimi rozvážené přikývla a pak plaše vyhrkla: „Harro, přijedeš mě někdy navštívit?"

„Samozřejmě. Tys o tom snad pochybovala?"

Pokrčila rameny.

„Hlupáčku! Po všem, co jsme spolu prodělali... Opravdu si myslíš, že bych na tebe jednoduše zapomněl?"

Mimi se rozpačitě usmála. Vtom spatřila klesající kluzák a rozčileně vykřikla: „Podívej, Harro, už letí!"

„Dobrá. Poslouchej mě dobře Mimi. Nebudeme se loučit moc dlouho. Vynahradíme si to, až se zase setkáme, ano?"

„Jasně."

Krátce se objali a pak se rozběhli vstříc kluzáku, který šel na přistání. V té chvíli se jakoby odnikud přihnaly tři šourchty a zahájily palbu na kluzák. Harro se bleskurychle obrátil, popadl Mimi za ruku a utíkal zpátky. Mimi se nechala povolně vléct. Nedovedla pochopit, proč na ně Džerrové útočili. Nejdřív byl několik hodin klid a najednou se znovu rozhořely boje! Byla už připravená na to, že bude brzy v bezpečí, a teď musela opět prchat...

^ A ^

Jakoby přes mlžný závoj Mimi vnímala, jak se Harro znovu spojil s někým rádiem a ten někdo mu slíbil, že se obratem dostaví. Harro se už ani nesnažil krýt, jen se pokoušel dostat co nejdál od Šourchtů. Utíkali ulicí k rozlehlějšímu náměstí.

„Co nevidět tu budou," zachrčel. „Mu-“ žes ještě, Mimi?"

„Jo," zasípala. Jako by mu chtěla dokázat, že nelže, pustila se jeho ruky a předběhla ho. Vtom uviděla přilétat druhý kluzák. „Tamhle je!" vykřikla. „Honem, Harro, pospěš si!" Naděje na záchranu jako by jí dávala křídla.

Kluzák mezitím klesl a vznášel se na anti-gravitačním polštáři těsně nad zemí. Otevřela se komora a z ní se vyhrnuli ozbrojenci.

V té chvíli Mimi za sebou zaslechla Harrův přídušený výkřik a něco prosvíštělo kolem ní. Přikrčila se a instinktivně uskočila. Viděla, jak vojáci LSP bleskurychle pozvedli paprskomety a začali střílet na něco, co bylo za nimi. Pochopitelně se snažili nezasáhnout dívku a jejího přítele.

Mimi se zastavila a otočila. Z domovních ruin po obou stranách ulice vyšli Džerrové a začali po ní pálit. „Hano...“, zašeptala.

Upadl, ale stále znovu se pokoušel vstát. Mimi vyvalila oči a zakryla si rukou pus, když spatřila Jeho pravou nohu, dole zčernalou a zkrvavenou.

„Harro!“ vykřikla a dočista zapomněla na to, že kolem ní zuří přestřelka.

„Mimi, utíkej!“ křikl na ni přítel. „Proboha, utíkej ke kluzáku! Já už to nezvládnou, copak to nevidíš? Dostali mě!“¹ „Bez tebe nepůjdu, Harro!“ zavřeštěla Mimi. Hystericky se rozječela, když se vedle ní zavrtalo do země několik paprsků a odpařilo se. Vrávoravě se rozběhla k Harrovi, svému ochránci.

Přítel se jí belhal vstříc najedno noze a vzápětí po ní hodil hroudu, kterou sebral ze země. Zasáhl dívku do hrudi. „Tak už konečně běž, ty bláznivá holko!“ zařval, až mu přeskočil hlas. Najednou zmlkl, užasle vyvalil oči a sesul se na zem, když dostal druhý zásah. • Mimi Ječela strachy. Nebyla schopna udělat krok ani vpřed, ani vzad a stála tam jako přibitá. Prostě už nemohla, opustila ji veškerá odvaha. Poslouchala Harrovo slabounké sténání.

„Mimi, prosím!“ naříkal zapřísahavě. „Prosím tě, uteč, udělej mi to k vůli...“

Zavrtěla hlavou. Vzpamatovala se, teprve když viděla, jak Harrovi spadla hlava a on ležel obličejem v písku. Otočila se a s příšerným jekotem se hnala zpátky ke kluzáku.

„Tak honem, maličká!“ křikl na ni kdosi z otevřené přechodové komory- Většina Terranců utvořila rojnici a bojovala zarputile proto Džerrům.

Mimi najednou někdo popadl zezadu až ztratila půdu pod nohama. Příslušník ozbrojených sil LSP ji dohonil, zvedl ji ze země a odletěl s ní s antigravem SERUNU zapnutým na maximum ke kluzáku. Za několik vteřin už byla v bezpečí a stroj mohl vzlétnout.

Před Mimi stál vysoký silný muž s vlnitými vlasy dlouhými až na ramena a pronikavými tmavohnědýma očima. „Nemusíš, se už bát,“ promluvil na ni vlídně. „U mě jsi v bezpečí. Mimi. Já jsem Cistolo Khan.“

Stále ještě napůl omámená vzhlížela upřeně k dlouhánovi. Jeho jméno jí něco říkalo, momentálně si ale nemohla vzpomenout, kde je slyšela...

Najednou byla doma. Roztrásl se jí spodní ret a bez váhání se vrhla ke komisaři LSP. Shýbl se k ní právě včas, aby ji chytil do náruče. Zoufale se k němu přitulila a ani si neuvědomovala, že brečí.

„Harro!“ vzlykala. „Harro, Harro!“

Její přítel byl mrtvý a už nikdy ho nespasí. Ztratila ho stejně jako své rodiče. Neměla na světě už nikoho. Všechn zámutek, který se v ní nahromadil v posledních dnech, se nyní uvolnil a její drobné tělo se otfásalo křečovitým pláčem. Skoro věřila tomu, že nyní musí zemřít i ona.

„To bude dobré, maličká,“ řekl jí Cistolo Khan jemně. Něžně ji choval v náručí a hladil ji po zádech. „Jen se vyplač. Brzy to přejde.“

10.

Mediceninwn, Milana, 15. Hjna

Cistolo Khan se stále znovu pokoušel o jednání s Džerry, ale také Fellock zatvr-

žele mlčel. Nereagoval ani jednou. Boje ne-
skončily úplně, nicméně odezněly natolik, že se
komisař LSP mohl s hlídkovým kluzákem
zdržovat v Terrania City, aniž by byl okamžitě
napaden.

Situace byla skličující a Khan pociťoval na
svých bedrech stále větší tíž. Nemohl zabránit
Džerrům, aby zajímali další rukojmí, a nedařilo
se mu navázat spojení s Fellokkem. Taká
zjevně nepovažoval za nutné jednat s
poraženými.

Komisaře se velmi dotkla ztráta Harra
Gestyhla, přišel o dobrého muže. Harro měl
však tu nevýhodu, že byl „sólsta“ a rád bojoval
na vlastní pěst. Nehleděl příliš na vlastní
bezpečí a to ho stálo život. Byla to od něj hrubá
nedbalost, že si neobstaral další SERUN jako
náhradu za ten, kterým zachránil Život jinému
člověku - podle něj důležitěmu.

Bylo zbytečné mu nyní něco vyčítat, nic se
nedalo vrátit. Kromě toho Hano v posledních
dvou dnech dokázal pozoruhodné věci» za něž
se mu mělo dostat posmrtných poct. Přirozeně
mu to život nevrátí, jeho jméno však nemělo
upadnout v zapomenutí.

Podánilo se ovšem zachránit malou Mimi.
Momentálně spala, aby se vzpamatovala z
prožitých útrap a těžkého šoku. Nacházela se v
láskyplné péči pracovníků milánského
medicentra a Khan byl právě na cestě k němu,
protože už byly k dispozici výsledky pitvy
Džerrů a první poznatky o jejich anatomii.

Bohužel se dlouhou dobu nedařilo zajmout
živého Džerra. Teprve den předtím byl
přivezen jeden rohatec v paralyzovaném stavu,
odzbrojený a svlečený a uvězněný v
bezpečném energetickém poli. Nestihli ho ale
vyslechnout.

Sotva přišel k sobě a uvědomil si, v jaké je
situaci, začala mu prudce stoupat tělesná
teplota. „Ať vás vezme sám nerohatý!“ vyprskl
a v zápětí si drápy rozdrásal hrud'. Veš

keré okamžité oživovací pokusy byly zby-
tečné.

'Nyní ležel v medicentru na pitevním stole.

„Jsem sám zvědavý na výsledky,“ prohlásil
komisař LSP nedočkavě, když vstoupil do
centrální laboratoře.

„Musím říct předem, že bohužel nemohu
ukojit tvou naději na senzační odhalení,“
namítl vrchní lékař. „V boji proti Džerrům ti
budou naše informace málo platné. Ukážu ti
teď sken toho, kterého nám sem dopravili
nejčerstvěji. Nijak podstatně se neliší od
ostatních.“

Uprostřed místnosti se zjevil hologram v
životní velikosti. Zatímco se pomalu otáčel,
obnažoval postupně složení džerské-ho
organismu - nejprve se objevily různé kožní
vrstvy a pak šlachy, svaly a jednotlivé orgány,
všechny vyznačené různými barvami.
Nakonec se vyloupila kostra, která jimi byla
obalená. Syntetický hlas vysvětloval
nejdůležitější detaily a vrchní lékař ho občas
doplňl.

Džerrové měli přibližně stejnou kostru jako
lidé, jen kosti byly silnější. Krev byla zelená,
ale to už bylo známo z předchozích bojů. Její
přesné složení Khana momentálně nezajímalo,
nejprve chtěl získat celkový přehled.

To, co vypadalo na první pohled jako tuk,
byly svaly: Džerrové byli doslova hory svalů.
Patřili ke studenokrevným živočichům a v
klidu činila jejich tělesná teplota 32,4 stupně
Celsia. V boji se zvyšovala na víc než 35
stupňů.

**„Všichni, které jsme vyšetřili, byli po
zdravotní stránce dokonalí. Je to naprosto
záviděníhodné, když uvážíme. Že jde o ná-
rod válečníků, pro něž smrt nic neznamena-
á, že v medicíně určitě nepokročili tak
daleko jako my. Můžeme vycházet z toho,
že vlastně nevědí, co je to nemoc,“** prohlásil
vrchní lékař.

„Slož toho Džerra zase dohromady, pro-

sím," požádal ho Cistolo Khan, když se dostatečně zorientoval.

Jednotlivé vrstvy se opět propojily; Khan mezitím pomalu obcházel hologram. Takhle zblízka a nerušené si zatím nemohl prohlédnout žádného Džerra.

„Kde mají pohlavní orgány. To nemají žádné vnější znaky?" zeptal se vrchního lékaře nakonec. „Máme před sebou mužský, nebo ženský exemplář?"

„Ani to, ani to," zněla odpověď. „Pohlaví mají ukryto v kožním záhybu mezi nohama." Ukázal to, když projekčně „odhrmul" příslušný záhyb a odhalil holografické barevně odlišené znázornění zakrslého vnějšího orgánu, který ani při zvětšení nepřipomínal pohlaví. „Orgán je nevyvinutý a nezralý stejně jako u všech ostatních, které jsme vyšetřili. A nelze ani stanovit, jestli je mužský nebo ženský."

„Má to nějakou souvislost s věkem?"

„Nemá. Nechybí ale vložka k tvorbě mužského nebo ženského pohlaví. Dá se předpokládat, že rohatci se rozmnožují pouze v určitých obdobích. Překvapivé je, že pohlaví poté opět zcela zakrní. Bytost, kterou máme před sebou, má za sebou kupříkladu dvě těhotenství."

„Je to tedy samice?"

„Ne. Momentálně je opět naprosto pohlavně neutrální- To znamená, že se z ní může v příští říji stát klidně samec."

Cistolo Khan zaražené hleděl na mezitím už zase dotvořený hologram zelenokožce. I nahý vypadal kvůli čelnímu rohu, tesákům vyčnívajícím z tlamy a mohutným drápům na rukou a nohou nadmíru nebezpečně a agresivně.

„Co musíme udělat, abychom se dostali dál?" zeptal se komisař LSP vrchního lékaře.

^ A ->

Jako kdyby byl konečně vyslyšen, obdržel komisař LSP v té chvíli zprávu, že taká

poprvé odpověděl na jednu z mnoha jeho výzev - a projevil ochotu jednat. Trval ovšem na tom, že rozhovory proběhnou v budově Kosmické hanzy. Džerrové dosud nedobyli toto centrum o průměru dva kilometry. Ukrývali se v něm četní Členové vlády a První Pozemšťanka Paola Dašmaganová.

Fellokkovi Šlo samozřejmě o to dobýt bez boje poslední baštu ve městě. A Cistolo Khan se rovněž samozřejmě zdráhal přijmout jeho návrh. Taká zanedlouho reagoval obvyklým způsobem. Na kolik lidských životů si komisař LSP cení hlavní budovu Kosmické hanzy? Na sto tisíc? Na milion? Cistolo Khan požádal o lžtu na rozmyšlenou a spojil se s Paolou Dašmaganovou.

„Už nechci žádné další nesmyslné lidské oběti," prohlásila okamžitě První Pozemšťanka. „Vpustím džerrskou delegaci a v případě nutnosti se vzdám."

„To jsem očekával," odpověděl Cistolo Khan. „Nepřekvapuje mě ani Fellokkův požadavek, ani tvůj souhlas. Uvidíme, co budeme moct dělat..."

U.

Janir Gombon Alkyetto, téhož dne

Bré Tsinga se už na Atlana nezlobila; uměla odpouštět. Arkonidan se jí vyhýbal celé odpoledne. Když neobdržel z RICA ani od Khana důležité novinky, vydal se do stavby a pokusil se vypátrat něco o dutinách.

Tato stavba v sobě neukrývala nic nebezpečného, právě naopak. Když se Atlan a Bré Tsinga večer opět setkali, aby prošli další data, dozvěděli se, že faktorový element přemístěný sem z Kenteullenského kola je nově postavené muzeum zvané Janir Gombon Alkyetto.

Byly v něm uloženy veškeré vědomosti

Nonggũ - šlo o poklad nezměrné hodnoty! Muzeum bylo těsně před otevřením, proto v něm v okamžiku výměny nikdo nebyl. Nacházel se v něm mezoneuron, aby se mohli nonnšší návštěvníci pohroužit a využívat všech nabízených služeb.

„Máme konečně Šanci dozvědět se nejen všechno o Nonnzích, ale určitě také o koalici Thoregon," prohlásil Atlan.

„Nejdřív musíme přimět Genhereda, aby nám uvedl do provozu zařízení," brzdila jeho nadšení Bré Tsinga. „Nebo jsi snad na něco přišel?"

„Ne. Je tu spousta techniky, nic z toho ale nereaguje na mé impulzy. Zařízení v dutinách jsou jistě archívy. Řídící centrálu jsem nenašel."

„Přihraju Genheredovi příslušnou informaci. Myslím si, že tím konečně překoná svůj Šok. A pobídne ho to, aby jednal co nejrychleji. Už nebude tak izolovaný, bude blíž svému národu, i když jen prostřednictvím archivovaných vědomostí. Může ale pracovat a dát svému životu nový smysl, podobně jako kdyby byl na Kole nositelů hříchu."

„A může nám konečně sdělit, kdo je," přisadil si Atlan.

A vskutku došlo k obrovské změně. Informace probudila v Genheredovi vůli žít a tvrdil, že se mu vrátila beze zbytku paměť. Nicméně se z něj nestal hovorný společník, i nadále byl uzavřený a odpovídal úsečně, především Allanovi. Zdálo se, že není ochoten prozrazovat své vzpomínky -alespoň zatím ne-

Momentálně se zajímal pochopitelně o svou budoucnost. Náhle věděl, že vůbec nějakou má. Přímým otázkám se vyhýbal, dal však blahovlnně najevo, že mu nic nebrání vybudovat si novou existenci na Zemi a stát se pro Terrance jakýmsi vyslancem svého národa. Jeho minulost že přitom nehraje žádnou roli, odted' vidí jen svou přítomnost a budoucnost.

Téměř už byl nakloněn myšlence **znovu** si obléct nonžskou řízu, ještě ale váhal. Vyjádřil se v tom smyslu, že si to nechá **na** „patričnou chvíli".

^ A ^

„Není žádný důvod k euforii," prohlásila varovně Bré Tsinga, když osaměla s Allanem. „Genheredje psychicky dost narušený, i když se to možná na první pohled nezdá. Musíme s ním i nadále zacházet v rukavičkách. Já s ním budu pracovat a přiměju ho, aby si vybavil rovněž nepříjemné vzpomínky a zpracoval je. Teprve potom se může dozvědět celou pravdu. Je mi líto, ale budeš muset mít ještě trochu strpení." Zasmála se a dodala: „Jsem ovšem ráda, že vidím alespoň paprsek světla na obzoru."

„Je každopádně pozitivní, že začíná přemýšlet o budoucnosti a nevidí v sobě jen mučedníka," poznamenal Arkonidan. „To je první krok."

„Přirozeně Je tu ještě jeden důvod, proč nám tak horlivě chce pomoci při uvedení zařízení do provozu."

„Jak to myslíš?"

„Označil muzeum v přeneseném smyslu za záchrannou kotvu svého života. Tou kotvou je vlastně mezoneuron."

Atlan se zarazil a vyhrkl: „Myslíš, že mu poslouží k ponoření?"

Bré přikývla, třebaže trochu udiveně. „Je. to sice jen mezoneuron, omezený pouze na muzeum, ale alespoň má Čeho se chytit."

„Raději by se k tomu neměl upínat."

Kosmopsycholožka si změřila Arkonidana. Svraštila čelo a zeptala se ho; „Co je na tom zvláštního?"

„Udivuje mě, že to Genhered neví," řekl Atlan. „Zatímco ses jím dneska zabývala, trošku jsem si ho bez jeho vědomí prosvítlil."

„To Jsem udělala taky, ještě než jsi přišel. Je zdravý jako řípa."

„Na základě naší výměny informací jsem

hledal něco Jiného, Bré. Každému Nonggovi je hned po narození implantován syn-tronicko-bionický Číp/kterým se spojí s první mikroneuronovou sítí a naučí se ponožovat."

„Ario. Zvlášť úzkostliví rodiče ho dávají voperovávat svým potomkům už v prenatálním stadiu."

Atlan na ni pohlédl skoro soucitně a hlesl: „Genhered nemá žádný Číp."

Bré chvíli trvalo, než strávila špatnou zprávu. „To nemyslíš vážně," řekla nakonec.

„Byl mu zjevně operativně odstraněn, než ho vyvrhli. Odvedli skutečně dokonalou práci."

„Svatý Cestrine! To... to znamená, že veškerá moje práce Je v háji!"

Arkonidan se pokusil o útěšlivý úsměv. „Byl bych to při svém vybroušeném taktu mohl Genheredovi přirozeně sdělit, ale přenechám to tentokrát tobě."

„Dobrá, řekla jsem si o to," povzdechla si psycholožka. „Nemohu mu to říct, alespoň ne teď. Jestli vůbec někdy. Až uvede do provozu muzeum, přijde sám na to, že se nemůže pohroužit. Není možné mu to vysvětlit šetrně. A děsí mě představa, že bych mu zase sebrala všechny naděje. To by ho mohlo zabít. Každopádně by utrpěl druhý Šok a z toho by se možná už nevybabral. Nejspíš to zní tvrdě, ale musíme využít naší výhody, protože potřebujeme data. Stejně pro něj nemohu nic udělat."

„Jeho trest nabývá Čím dál větších rozměrů," přisvědčil Arkonidan. „Proč jen mu to udělali? A proč o tom neví?"

„Že mu chybí paměť, může mít dva důvody," prohlásila kosmopsycholožka. „Zaprve Genhered zná sice význam, ale ne technický průběh toho, jak se z Nongga stane nositel hříchu. To se samozřejmě drží pěkně pod pokličkou. Neví tedy dopředu, co se s ním bude dít. Možná se ani nikdy nedozví o operačním zákroku, když ho omá-

i milí a probral se až po vysazení. Šok způsobený odtržením od neuronu potlačí informaci o odstranění Čípu natolik, že se nevrátí spolu s normálními vzpomínkami. Tobě by se zaručeně vedlo podobně, kdyby ti odebrali extramozek."

' - „Patrně ano," připustil Atlan. „Už jen tahle představa je mi ovšem nanejvýš nepříjemná."

Bré Tsinga si zhluboka povzdechla a řekla tise: „Je mi Genhereda líto."

V tomto tísnivém okamžiku se náhle ozval Allanův kombinovaný náramek.

Došly nové informace o Džerrech!

12.

Budova Kosmické hanzy, 17. října

Jednání bylo stanoveno na deset hodin dopoledne. Od prvního kontaktu uplynuly dva dny. Během této doby ani jedna ze stran nezahálela. Pečlivě prozkoumaly terén a nechaly napochodovat silné vojenské oddíly s impozantními robotickými jednotkami.

Nad kopulí ochranného štítu kroužily Šourchty a chřeše, na Jejichž palubách nebo v energetických klecích zavěšených pod trupy se tísnila rukojmí. Toto gesto mělo Terrancům připomenout, kdo je tu pánem a že Džerrové nikdy nepřistoupí na žádný Špinavý kšeft.

. Obě delegace byly připraveny krátce před stanoveným termínem. Jednu vedl osobně také Fellokk, druhou pak Cistolo Khan.

Komisař LSP odhadoval, že bojové svazy obou stran Jsou přibližně stejně silné;

pokud by tedy snad došlo k nejhoršímu, , chtěl se postarat o to, aby se jeho lidé mohli bránit všemi prostředky.

Dva vůdci se měřili na dálku; oba byli impozantní, statní a hroziví.

Taká měl neuvěřitelně mohutné břicho, které se ovšem nejspíš skládalo výhradně

z ocelových svalů. Jeho kroucený Šnekovitý roh měřil podle syntronického zjištění třicet devět centimetrů a byl „vyzdoben“ asi dvacetimetrovým bodákem. Fellokk dával svým postojem jasně najevo svou převahu. V očích mu plálo kruté světlo, které líhaná odpuzovalo víc než všechno ostatní dohromady.

Džerrský také byl absolutně neústupný a brutální. Nebylo čím na něj zapůsobit. Komisař LSP to ani nezkoušel, věděl dobře, že by jen nesmyslně plýtvat energií. Existovala jediná šance, jak se zbavit Džerrů - přelstít Je.

Bylo dohodnuto, že obě delegace vstoupí do budovy Kosmické hanzы současně, až bude deaktivován ochranný Štít. K tomu došlo přesně v deset hodin. Taká samozřejmě nedodržel úmluvu. A Čistoto Khan s tím samozřejmě počítal. Džerrové se bez okolků vříteli dovnitř a rychle se rozdělili po celém centru. Zažili však nemilé překvapení. Našli jen prázdné místnosti a chodby. Všechna nejdůležitější data a zařízení byla odnesena pryč a nikdo na ně nečekal. Tedy vlastně téměř nikdo.

^ A ^

„Kde jsou?“ zařval také Fellokk, když v jednom konferenčním sále spatřil poklidně sedící ženu.

První Pozemšťanka Paola Dašmaganová pomalu vstala a obešla stůl. Nedala nijak, najevo, že se bojí téhle připosražené hory masa. „Kde je kdo?“ odpověděla otázkou a vlídně se na Fellokka usmála. :

„Členové vlády, každý, kdo tu normálně pobývá!“ vyštěkl rohatec.

„Už dávno odešli,“ prohlásila První Pozemšťanka. Přirozeně lhala. Všichni se na Khanovu rady vyzářili transmiery na Lunu teprve předevcírem.

Zatímco probíhaly zuřivé boje, podařilo se nastavit transmiery pod paratronovými

Štíty tak, že na ně neúčinkovaly džerrské rušičky. Dva dny stačily na úplné vyprázdnění centra.

První Pozemšťanka zůstala jako jediná. Spatřovala svou povinnost v tom, že se postaví tváří v tvář takové. A také to považovala za jedinou možnost, jak ho uklidnit, dřív než v návalu vzteku zahájí novou bitvu.

„Nevěděla jsem, že to patří k podmínkám, jinak bych je přirozeně dopravila zpátky,“ pokračovala Paola Dašmaganová. „Teď mě napadá - nebylo dohodnuto, že se tu objeví obě delegace současně? Kde je Cistolo Khan?“, .

„Toho budete litovat, Terranci,“ zavrčel Fellokk.

Paola si na displeji náramku přečetla, že jeho tělesná teplota pomalu stoupá. Stejně jako Khanovi i jí bylo jasné, že se také patrně rozzuří a zabije nejen ji, nýbrž také uspořádá krvavou lázeň v řadách rukojmí. Rozhodla se ale podstoupit i toto riziko.

„Rozmysli si dobře, co chceš,“ řekla nevzrušeně. Aniž se poradila s Khanem, sama se rozhodla už předem, že se nechá případně odvést jako rukojmí.

Fellokkovy vypouklé chladné oči se zúžily a zavrčel: „Nemyslím si, že jsi v situaci, kdy bys mi mohla klást podmínky nebo i jen udílet rady.“

„Přesto bych té ráda upozornila na to, že ses pokusil urvat výhodu, když ses jako první vešel do budovy,“ namítla První Pozemšťanka klidně. „A o to ti přece šlo, ne? Terrania je teď celá ve tvých rukou, už nemáme žádnou pevnost a nadále ustupujeme. Držíš víc než milion rukojmí. Nabízím se ti také jako rukojmí, což ti může vynést další výhodu.“

Taká si pronikavě změnil Paolu Dašmaganovou. Chladně Čelila jeho pohledu a současně zašilhala na náramek. S úlevou zjistila, že jeho teplota se nezvýšila na víc než 33 stupňů Celsia. Zřejmě tedy byl nejen

„Udivuje mě, že jsi tak klidná," prohlásil.

V pravače držel hrozivý neurobič a nedbale si s ním pohrával. Tento asi metr dlouhý štětec se sedmdesáti jemnými kovovými štětiniemi patřil k opravdu nebezpečným zbraním. Těmito štětiniemi se daly uštědřovat až do třicetimetrové vzdálenosti neuroSoky, jejichž intenzita byla různá - mohla vyvolávat jen mírné tiky, ale také smrtelné křeče.

„Smířila jsem se s pomyšlením na smrt," řekla První Pozemšťanka a pokrčila rameny.

„Doufám, že nás nepovažuješ za tak hloupé, a nedomníváš se, že ti věříme?"

„Přesto jsi zůstala tady."

„Přirozeně. Je to moje poslání. Jsem **První** Pozemšťanka. Nikdo kromě mě nemůže oficiálně předat vrchní velitelství, ani Cistolo Khan k tomu nemá oprávnění."

„**Vrchní velitelství převezmu tak jako** tak..."

„...protože ti k tomu uděluji svolení," přerušila ho Paola Dašmaganová. „Měli jsme spoustu možností, jak ti i nadále bránit v dobytí centra. Přemýšlej o tom! Teď je dostáváš bez boje. My se stáhneme a tvé vítězství bude úplné. Pokud na to nepřistoupíš, nesmíš zapomenout na Khanovy oddíly tam venku. Jsi si ještě stoprocentně jistý vítězstvím? Kolik podřízených chceš obětovat kvůli prázdnému domu?"

Těmito slovy Paola Dašmaganová porazila taku Fellocka jeho vlastními zbraněmi.

^ -^ -f

Taká na okamžik strnul, ale pak se roztřásl hněvem. Jeho tělesná teplota opět poskočila nahoru. Namířil na První Pozemšťanku neuroštětec a zavřískal: „Koukej vypadnout, běž za svými lidmi! Nezkoušej na

mě ale žádné triky, jinak jsi namísto mrtvá."

S neurobičem za zády zamířila Paola Dašmaganová chodbami k hlavnímu vchodu. Všimla si, jak Cistolo Khan strnul, když ji uviděl.

„Stoj!" přikázal jí taká Fellock. Potom se zjevil v celé své nádheře komisaři LSP. „Naučil ses ode mě spoustu věcí," křikl na svého protivníka.

„Tvůj skutečný záměr byl stejně viditelný jako tvoje břicho," odpověděl mu Cistolo Khan.

„Ještě budeš litovat toho, co jsi provedl," zaječel taká. „Momentálně se spokojím s tím, že zaberu vaše vrchní velitelství. Tuhle takzvanou První Pozemšťanku si vezmu jako rukojmí. Moc by mě netěšilo zabít ji tady rovnou před tvýma očima. Je připravená a počítá s tím. Proto zůstane naživu, zatím má pro mě určitou cenu. Tohle jí ale nezapomenu a příště za to budete pykat. Hořce pykat. Mysli na to."

„Nech laskavě na mně, co udělám a **co** ne!" vykukl komisař LSP. „Tvoje hrozby Jsou prázdné a duté Jako vyschlé ořechy. Ale varuju tě. Jestli se něco přihodí Paole Dašmaganové nebo jiným rukojmím, bude to znamenat tvou zkázu! A tuhle mou výstrahu bys měl brát zatraceně vážně!"

Cistolo Khan nečekal, zda Fellock nějak zareaguje na Jeho potupná slova, a dal znamení k ústupu. Džerrové obsadili celou budovu Kosmické hanzý. Terrania City definitivně padla.

^ A ^

Komisař LSP neměl žádný důvod k oslavám. Jen ho těšilo, že setkání s Džerry tentokrát proběhlo bez krveprolití. To, že protivník zajal Paolu Dašmaganovou, mu sice přidělalo starosti, oba Terranci s tím ale víceméně počítali a domluvili se na přesném postupu.

Jak to ale dopadne příště? K dalšímu jednání zřejmě už nedojde. A taká si patrně nedá v příštích dnech pokoj, dokud nevymyslí zvlášť zlovolný plán pomsty.

Khana nepřekvapilo, když se ohlásil Allan. Arkonidan se stále ještě nacházel u Bré Tsingy, určitě ale sledoval s napětím a ustaraně zároveň nové události.

„Příliš růžová tvoje situace zrovna není," řekl komisaři na uvítanou.

„To vím sám," zavrčel Cistolo Khan. „Terrania se nachází úplně v moci Džerrů a mají pořád všechna rukojmí. A zajímají i další, jako třeba Paolu Dašmaganovou."

„Vím, co tím myslíš," odpověděl Arkonidan vážně. „Nicméně jsme zaznamenali - jen dílčí porážku. Možná to trochu zvedne

morálku a ukáže nám to, že se třeba najde i nějaký způsob, jak přelstít Džerry."

„Nejdřív se musíme připravit na to, co nám může Fellokk vyvést příště."

„Ano, jen tak nestráví svoje šlápnutí vedle. Proto bys ho mel otáčet na rožni, abys ho předběhl. Musíme konečně přejít do protiotoku,"

Cistolo Khan zpozorněl. Zdálo se, že Nesmrtelný zase něco vymyslel. Patrně měl - jako tak Častokrát - něco v plánu. „Tak mluv, jsem napjatý," vybídl Arkonidana.

„Musíme je převálcovat zevnitř. Rozsáhlé útoky nám nepomohou, to jsme se už přesvědčili. Můžeme zapomenout i na to, že bychom je demoralizovali neustálými přepady, protože milují boj nadevše. Proto musíme zasáhnout přímo centrum jejich moci.“

„Ty myslíš, že bychom měli vybudovat předmostí v tom jejich hradě? Už jsem o tom také přemýšlel.“

„Navíc je to jediná cesta,“ pokračoval Atlan. „Jen odtamtud můžeme vyslat bojová komanda na záchranu rukojmí. Nemáme jinou možnost.“

„Také se domnívám,“ připustil komisař LSP. „Jenže jak to udělat? To máme prostě zaklepat na bránu a poprosit je, aby nás vpustili dovnitř? Do hradu nikdo nepronikne nepozorovaně, to je zcela nemožné. A pokud ano, pak to musí být takový prcek, že si ho tihle těžkopádní chlapíci nevšimnou. Jedině někdo hodně mrňavý by mohl uniknout jejich lokalizaci, i když taje schopna zaměřit snad i mouchy. Existuje ale někdo takový? Ne. - Vlastně tedy až na Sigance...“ Cistolo Khan se zarazil, když si všiml, jak se Allan pobaveně usmívá.

„No právě,“ uchechl se Arkonidan a celý se rozzářil.